Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Ε' ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ 112

Ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Χορῳδία τῆς Κοινότητος Buffalo, N. Y.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published semi-monthly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy
Vol. V. No. 112 — September 1, 1939
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

Ἐγκεκριμένα Σχολικὰ Βιβλία διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Τεῦχος Α'.—Ἔκδοσις Δευτέρα, ἐπηυξημένη μὲ 24 νέας σελίδας διδακτικῆς ὕλης, καὶ 20 νέας πολυχρώμους εἰκόνας καὶ βελτιωμένη κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν χρησιμοποιούντων τοῦτο Διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς. Μὲ γράμματα ἐκτάκτως μεγάλα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας τοῦ βιβλίου. Εἶνε τὸ νεώτερον, τελειότερον, μεθοδικώτερον καὶ πλουσιώτερον Ἑλληνικὸν Ἀλφαβητάριον, ἐκπονηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων παιδαγωγικῶν πορισμάτων, ἐπίτηδες χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ πρώτη ἔκδοσις, πρὸ τριετίας σχεδὸν γενομένη, εἰσήχθη ἤδη εἰς τὰ πλεῖστα Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ δευτέρα ἔκδοσις, κατὰ πολὺ ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη, ἀποτελεῖται ἀπὸ 72 τὸ ὅλον σελίδας, μὲ 60 καλλιτεχνικὰς πολυχρώμους εἰκόνας, ἐπίτηδες σχεδιασθείσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Τιμᾶται στερεῶς πανόδετον 55 σέντς.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Μέρος Β'.—Δευτέρα Ἔκδοσις 1939 Ἐπηυξημένη καὶ Βελτιωμένη. Εἶνε τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματάριον διὰ τὰ παιδιά μας. Μὲ γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην δημοτικήν, πραγματεύεται τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀπὸ τῆς ὥρας ποὺ ἐξυπνοῦν ἕως τὸ ἑσπέρας—στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὰς ἑορτάς. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ δ η γ ὸ ς σ υ μ π ε ρ ι φ ο ρ ᾶ ς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μάθημα ἔχει καὶ ἕν βασικὸν δίδαγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἁπλούστατον κείμενον μὲ ὡραῖα μεγάλα γράμματα, ὡραίαν εἰκόνα ἐπίτηδες σχεδιασθεῖσαν, καὶ εὔκολον ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος πρὸς ἀποστήθισιν. Ἡ νέα Ἔκδοσις ἔχει 82 μεγάλας σελίδας καὶ 42 πολυχρώμους εἰκόνας. Τιμᾶται πλουσίως πανόδετον 60 σέντς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν). —ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ, Βιβλίον Α'.— Νέα Ἔκδοσις 1937. Ἡ Ἑλλ. Μυθολογία ἐγράφη ὑπὸ τύπον Ἀναγνωστικοῦ διὰ παιδιὰ τῆς Β'. ἢ Γ'. Τάξεως. Εἶνε συντεταγμένη εἰς γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην,—οὔτε ἀρχαΐζουσαν, οὔτε ὑπερδημοτικὴν—καὶ ἔχει ἐξαιρετικῶς μεγάλα ὡραῖα γράμματα πρὸς εὐκολίαν τῶν μαθητῶν ποὺ μόλις ἤρχισαν νὰ ἀναγινώσκουν. Τὸ ἁπλοῦν, λίαν διηγηματικὸν ὕφος του, τὰ ἐλκυστικὰ θέματα τὰ ὁποῖα πραγματεύεται, ὁ πλοῦτος τῆς ἐκδόσεως καὶ ἡ ἀφθονία τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ποὺ περιέχει, καθιστῶσι τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξόχως ἀγαπητὸν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν μικρῶν Τάξεων. Ἐπίσης περιέχει ἠθικὰ διδάγματα, καταλόγους ἀγνώστων λέξεων, ἐθνικὰ ποιήματα καὶ συγκεντρωμένας ἐρωτήσεις πρὸς εὐκολίαν τοῦ διδάσκοντος. Ἔκδοσις πολυτελής, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μὲ 60 ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας. Τιμᾶται μόνον 40 σέντς.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν) ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ, Βιβλίον Β'.—Νέα Ἔκδοσις 1937 τῶν Καταστημάτων DIVRY. Τὸ Ἀναγνωστικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἔχει γραφῇ διὰ παιδιὰ τῆς Γ' ἢ Δ, Τάξεως. Μὲ διηγηματικὸν ὕφος, γλῶσσαν ἁπλῆν καὶ ρέουσαν—οὔτε ἀρχαΐζουσαν, οὔτε ὑπερδημοτικὴν—πραγματεύεται τὰ σπουδαιότερα θέματα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, μὲ τρόπον ποὺ ὁ μαθητὴς νὰ μανθάνῃ μὲ εὐχαρίστησιν καὶ νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν, διότι ἀνήκει εἰς τὴν ἔνδοξον Ἑλληνικὴν φυλήν. Εἰς τὸ τέλος τῶν κεφαλαίων ἔχει διδάγματα, ἐθνικὰ ποιήματα καὶ ἐρωτήσεις συγκεντρωμένας. Πολυτελὴς ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μὲ 110 ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας καὶ χάρτας. Πανόδετος 45 σέντς.

ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ καὶ ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ, Βιβλία Α'. καὶ Β'.—Τὰ δύο βιβλία, «Ἑλληνικὴ Μυθολογία» καὶ «Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία», δεδεμένα μαζὺ εἰς ἕνα κομψότατον τόμον. 160 σελίδες μὲ πολλὰς ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας, ποιήματα ἐθνικά, ἐρωτήσεις συγκεντρωτικάς, κλπ. Πανόδετος 75 σέντς.

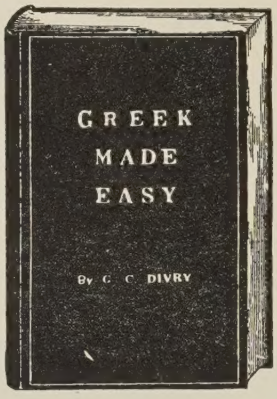

GREEK MADE EASY

A SIMPLE UP-TO-DATE MANUAL FOR SELF-STUDY AND SCHOOL INSTRUCTION.

Εἶνε ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Ἀγγλοφώνων, συνταχθεῖσα καὶ ἐκδοθεῖσα πρὸ ὀλίγων μηνῶν χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων καὶ ἄλλων Φιλελλήνων, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Εἶνε εὐκολωτάτη—ἁπλῆ, πρακτικὴ καὶ εὐμέθοδος. Προχωρεῖ ἀπὸ τὰς πλέον εὐκόλους καὶ χρησίμους λέξεις καὶ φράσεις εἰς τὰς δυσκολωτέρας καὶ ὀλιγώτερον συνήθεις. Διδάσκει τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γραμματικῆς δι' ἁπλῶν λέξεων καὶ φράσεων. Ἐπίσης ἔχει τὴν ἀκριβῆ προφορὰν ἑκάστης Ἑλληνικῆς λέξεως δι' Ἀγγλικῶν χαρακτήρων. Πᾶς τις δύναται νὰ μάθῃ Ἑλληνικὰ μὲ τὴν ἁπλουστάτην αὐτὴν Μέθοδον—τὴν μοναδικὴν εἰς τὸν Κόσμον.

Τιμᾶται $1.50. Ζητήσατε τὴν ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα μὲ τὸ ὄνομα «GREEK MADE EASY», καὶ μὴ δέχεσθε εἰς ἀντικατάστασιν βιβλία ἀκατάλληλα. Γράψατε εἰς τοὺς ἐκδότας:

D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23rd St., New York.

"THE EASTERN ORTHODOX CHURCH"

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ — ΕΚΔΟΣΙΣ DIVRY

Συγγραφεῖσα τελευταίως ἀγγλιστί, χάριν τῶν μὴ Ἑλληνοφώνων Ὀρθοδόξων καὶ κυρίως χάριν τῶν Ἀμερικανίδων συζύγων τῶν ὁμογενῶν μας, καθὼς καὶ γενικῶς χάριν τῶν μὴ ἐννοούντων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἐπιθυμούντων νὰ ἔχουν διαφόρους χρησίμους, συστηματικὰς καὶ θετικὰς πληροφορίας περὶ τῶν διδασκαλιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. — Τὸ παλυσέλιδον τοῦτο βιβλίον εἶνε τυπωμένον ἐπὶ χάρτου ὡραίου, μὲ ἀγγλικὰ στοιχεῖα καθαρά, μὲ πολλὰς εἰκόνας ἐλκυστικάς, καὶ δύναται νὰ δοθῇ καὶ ὡς ἓν ὡραῖον δῶρον εἰς Ἀμερικανοὺς φιλέλληνας ἢ ἄλλους φιλοθρήσκους.

Τιμᾶται κομψῶς δεδεμένον 75 σέντς.

Ὅλα τὰ ἄνω βιβλία εἶνε ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπ. Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Γράψατε εἰς τὰ Ἐκδοτ. Καταστήματα:

D. C. DIVRY, INC. 240 W. 23rd STREET NEW YORK

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Ε'. Ἀριθ. 112 Διευθυντὴς Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1939

ΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙ

Χάριν ἐκείνων κυρίως οἱ ὁποῖοι φαντάζονται ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ εἶναι καλοὶ ὁμογενεῖς χωρὶς καὶ νὰ εἶνε Ὀρθόδοξοι, ἐπιθυμοῦμεν νὰ σημειώσωμεν εἰς τὴν παροῦσαν στήλην, ὅτι ἡ ὁμογένεια διεφυλάχθη καὶ διαφυλάσσεται μόνον διὰ μέσου τῆς Ὀρθοδοξίας κατ' ἀναμφισβητήτους στατιστικὰς γενομένας ἐκ μέρους ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θετικώτερον παρακολουθοῦν τὰ πράγματα.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει ἀφῆκαν μερικοὶ—εὐτυχῶς ἐλάχιστοι—ἦτο ἐκείνη ἡ ὁποία ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους εἶχεν ἀναλάβει τὸν Ἑλληνισμὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους μας καὶ τῆς περιλάμπρου καὶ ἐξαιρετικῶς διδακτικῆς αὐτοῦ Ἱστορίας.

Πρὸς προστασίαν τῶν ὁμογενῶν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶχε περιβληθῇ δι' εἰδικῶν προνομίων, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεδείχθη Αὐτὴ τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει Ὀρθοδόξων, ἀνακηρυχθεῖσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κράτος ἐν κράτει.

Οἱ Μεγάλοι Ἀρχηγοὶ Αὐτῆς, οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι, ὄχι μόνον δὲν ἐπτοήθησαν εἰς τὰς ἑκάστοτε δοκιμασίας, ἀλλὰ καὶ ἐρρωμένως ἐπὶ αἰῶνας μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των ἐπάλαισαν, δημιουργήσαντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κράτος Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων ἐν κράτει Ὀθωμανικῷ καὶ προστατεύοντες ὄχι μόνον τοὺς ὁμογενεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς Ἀρμενίους καὶ τοὺς Ρουμάνους, ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἱστορία.

Καὶ ὁ διηνεκὴς αὐτὸς ἀγὼν εἰς πολλοὺς τῶν Πατριαρχῶν, εἰς πλείστους τῶν Ἀρχιερέων, εἰς ἀναριθμήτους Ἱερεῖς, εἰς πολυπληθεῖς Διδασκάλους ἐστοίχισεν αὐτὴν ταύτην τὴν ζωήν των. Οὐκ ὀλίγοι Πατριάρχαι ἐφονεύθησαν ὑποστηρίζοντες τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ οὐκ ὀλίγοι τούτων, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἀδιάψευστος Ἱστορία, κατεδιώχθησαν καὶ ἐξηντελίσθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν, θυσιαζόμενοι εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαφυλαχθῇ ἡ ἰδέα τῆς Ὁμογενείας χωριστὰ ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς Θρησκείας.

Ποῖοι εἶναι τώρα αὐτοί, οἱ νεώτεροι σοφοί, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς ὡραίας καὶ χριστιανικὰς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, φθεγγόμενοι ἄρρητα ἀθέμιτα ὅτι δηλαδὴ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι καλοὶ Ἕλληνες χωρὶς νὰ εἶναι Ὀρθόδοξοι; Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι φαντάζονται ὅτι θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβιβάσουν τὰ πράγματα. Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀψυχολόγητοι καὶ ἀφελεῖς, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ εἶνε κανεὶς καλὸς Ἕλλην χωρὶς νὰ εἶναι καλὸς Ὀρθόδοξος; Ποῖοι εἶναι αὐτοί, οἱ τὰ πάντα εἰδότες καὶ οὐδὲν ἐπιστάμενοι, οἱ ὁποῖοι κηρύττουν παραδόξους ἰδέας, χωρὶς νὰ καλύπτουν τὸ πρόσωπόν των ἐξ αἰσχύνης.

Ἡ Ὀρθοδοξία ὑπῆρξε διὰ τὸν Ὁμογενῆ ὁ πιστὸς θεματοφύλαξ τῆς γλώσσης του, τῆς θρησκείας του, τῶν ἠθῶν του, τῶν παραδόσεών του, τῶν βλέψεών του. Ἡ Ὀρθοδοξία διὰ τὴν Ὁμογένειαν ὑπῆρξε τὸ στήριχτρον τῶν ὀνείρων της καὶ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἐλπίδων τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεώς της. Ὑπῆρξεν, ἐξ ἄλλου, δι' αὐτὴν ἡ κινητήριος δύναμις κάθε κοινωνικῆς της δράσεως καὶ ὁρμῆς.

Κανεὶς ποτε λαὸς δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ὁμογενείας καὶ θρησκείας καὶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ 21 εἶνε γνωστότατον πόσον ἡ Ὀρθοδοξία ἠγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Ἀγῶνος ὥστε νὰ μὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβωμεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ὅσα ἀπὸ ἄλλους ἄλλοτε λεπτομερῶς ἐξηγγέλθησαν.

Μήπως καὶ ἐν Θράκῃ, μήπως καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ἡ Ὁμογένεια δὲν διεφυλάχθη διὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄλλοτε καὶ κατὰ τὰ δύσκολα ἔτη 1903 καὶ ἐφεξῆς; Ἡ Ὀρθόδοξος πίστις ἦτο ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς μετὰ τῆς κεντρικῆς ἑστίας καὶ αὐτὴ συνεκράτει καὶ προῆγε τὸ ἐθνικὸν ἔργον προασπίζουσα τὴν γλῶσσαν καὶ συγκρατοῦσα τὰ ὡραῖα καὶ εὐγενῆ ἰδεώδη μὲ τὰ ὁποῖα ἐγαλουχήθησαν γενεαὶ ὁλόκληροι εἰς ἐποχὰς χαλεπάς.

Τὸ τριμμένον ράσον εἶνε τὸ ἐπὶ αἰῶνας διασῶσαν τὴν Ὁμογένειαν καὶ ὁδηγῆσαν αὐτὴν εἰς τὴν

βελτίωσιν τῆς θέσεώς της ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Κάθε ὁμογενὴς πρέπει νὰ ὀφείλῃ εὐγνωμοσύνην παντοτεινὴν πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν· διότι εἶνε ὁμολογουμένως ἀνεκτίμητοι αἱ πολλαπλαῖ ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προσέφερε καὶ προσφέρει ὑπὲρ τῆς Ὁμογενείας, ἄνευ δι' Αὐτὴν ὀπισθοβουλίας, ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου μέχρι τοῦ ταπεινοτέρου δοκίμου καὶ μοναχοῦ. Ποῖος θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀρνηθῇ;

Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτὴν τὴν ἀείδιον ὀφείλει νὰ ἐκδηλώνῃ ἡ Ὁμογένεια διὰ τῆς πιστῆς καὶ διαρκοῦς ἐμμονῆς αὐτῆς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ πίστει τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας. Ἂν θέλῃ ὁ ὁμογενής, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος, νὰ κρατηθῇ ἐν τῇ ὁμογενείᾳ καὶ νὰ λέγηται καλὸς πολίτης, ὀφείλει νὰ εἶνε πιστὸς ἀκόλουθος καὶ τηρητὴς τῶν διδασκαλιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ δέκτης τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων αὐτῆς. Τρίτον τι δὲν εἰσχωρεῖ.

Ὁ ὁμογενὴς ὁ ὁποῖος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ μεταπέσῃ εἰς ἄλλας ἰδέας, θρησκευτικὰς ἢ κοινωνικάς, καὶ ἐν ταὐτῷ νὰ παραμένῃ καὶ ὡς καλὸς ὁμογενής, ἀπατᾶται τελείως. Ἡ πεῖρα τοῦ παρελθόντος διδάσκει ὅτι οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μετέπεσαν εἰς ἄλλο θρήσκευμα, ἐχάθησαν πλέον καὶ διὰ τὴν ὁμογένειαν. Ὑπάρχουν δὲ καὶ παραδείγματα τὰ ὁποῖα δεικνύουν ὅτι ἔγιναν καὶ πολέμιοι αὐτῆς σφοδροί.

Οἱ ὀλίγοι Χιλιασταὶ ἑπομένως, οἱ ὀλίγοι Σπουδασταὶ λεγόμενοι τῶν Γραφῶν, οἱ ὀλίγοι Σαββατισταί, οἱ ὀλίγοι Κομμουνισταί, καὶ οἱ ὀλίγοι ἄλλοι ἐκ τῶν Ὁμογενῶν οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν ἀτυχῶς ἀπὸ διαφόρους προπαγανδιστικὰς θρησκευτικὰς ἰδέας καὶ θεωρίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν πλέον ὡς καλοὶ ὁμογενεῖς καὶ ὡς μὴ προδίδοντες μετὰ τῆς θρησκείας των καὶ τὴν Ὁμογένειάν των, ἡ ὁποία ἐγαλούχησεν αὐτούς, ἐγαλούχησε τοὺς γονεῖς των, ἐγαλούχησε τοὺς προπάτοράς των καὶ ἔδωκε τόσον εἰς ἐκείνους ὅσον καὶ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι ἔχουν καὶ ὅ,τι εἶναι. Ἂς τὸ γνωρίζουν τοὐλάχιστον.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ

Ἀντιπρόσωποι, ὅπως ἀνανεώνωσι συνδρομητὰς τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» καὶ ἐγγράφωσι νέους τοιούτους, ἐπ' ἀμοιβῇ. Μόνον οἱ φέροντες ἐγγύησιν παρὰ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς ἐνορίας των δύνανται νὰ ἀποταθοῦν.

Διακόνου Ἰακώβου Κουκούζη
Καθηγητοῦ τῆς Προπαρ. Θεολογ. Σχολῆς,
Pomfret, Conn.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

ΣΗΜ.—Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» μὲ ἐξαιρετικὴν χαρὰν καὶ ἀπεριόριστον ἐνθουσιασμὸν χαιρετίζει τὴν εὐτυχῆ ἐξασφάλισιν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Διακόνου Ἰακώβου Κουκούζη μεταξὺ τῶν καλῶν συνεργατῶν του. Εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι οἱ ἀναγνῶσται μας μὲ μεγίστην πάντοτε εὐχαρίστησιν θὰ παρακολουθοῦν τὰς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μελέτας του, τὰς ὁποίας χαρακτηρίζει πάντοτε βαθεῖα κρίσις, ἁπλότης ὕφους καὶ ἑνότης θέματος.

Χαρακτηριστικωτέρα προσωνυμία δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ γιὰ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας καὶ τὴν Μητέρα τοῦ κόσμου ὅλου.

Παναγία πέρα ὡς πέρα καὶ ἡ ψυχή της καὶ ἡ μορφή της καὶ ἡ ζωή της.

Τὴν ἡγίασεν ἡ ἁγνὴ παρθενία της. Ἡ μαρτυρικὴ μητρότης της. Ἡ ἔκτασις τῆς στοργῆς της. Ἡ καρτερία τῆς ψυχῆς της. Ἡ βαθύτης τοῦ πόνου της. Ἡ ἐθελοθυσιαστικὴ ἀγάπη της.

Ἀληθινὸ σύμβολο Ἁγιωσύνης.

Κάποιος εἶπε: «Κάθε Μητέρα στὸν κύκλο τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς της εἶναι ἁγία.» Ἀλήθεια ἀναντίρρητη καὶ ἀδιάψευστη.

Πόσο ἁγία ὅμως πρέπει νὰ εἶναι τότε ἡ Μητέρα ἐκείνη, ποὺ στὸν κύκλο τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς της ἐχώρησεν ὅλου τοῦ κόσμου τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς πόθους, ἀφοῦ ὑπῆρξε Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου!

Γι' αὐτὸ εἶπα στὴν ἀρχὴ πῶς ἡ προσωνυμία Παναγία εἶναι ἡ πειὸ χαρακτηριστικὴ ἀπ' ὅλες, ποὺ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ Τῆς δοθοῦν.

* * *

Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Μητέρα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι δύο κύκλοι, ποὺ ἐφάπτονται. Εἶναι δυὸ ἔννοιες ποὺ συνταυτίζονται, ποὺ περιέχονται ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Δυὸ ἔννοιες ἀδιαχώριστες. Ἀφοῦ ὑπῆρξε Μητέρα τοῦ Θεοῦ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι καὶ τοῦ κόσμου Μητέρα. Καὶ τὸ ἀπέδειξεν ἡ ὅλη ζωή της. Ἔζησε γιὰ τὸν κόσμο καί, γι' αὐτὸ πῆρε μιὰ τέτοια θέσι σ' αὐτόν, στὲς καρδιὲς τῶν Χριστιανῶν, ποὺ μόνον ὡς Μητέρα μποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Καὶ τὴν πῆρε μὲ τὴν ἀγάπη της μέσ' στὴν ἀγάπη μας. Μὲ τὴν αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς της μέσ' στὴν αἰωνιότητα τῆς δικῆς μας ψυχῆς. Ἀγαπήθηκε. Ἐλατρεύθηκε. Ἐκλείσθηκε παντοτεινὰ μέσ' στὴν καρδιά μας.

Ἄκουσε πόνους, παράπονα, στεναγμούς, θρήνους, παρακλήσεις, εὐχές, ἐκμυστηρεύσεις, προσευχές, ἐξομολογήσεις, ἐξιλεωτικὲς ἱκεσίες, ψελλίσματα δειλὰ ὅλο θέρμη, ὕμνους ἀγάπης γεμάτους παλμό.

Τὴν ἔνοιωσαν κοντά τους Προστατευτικὴ ἄνθρωποι: κατατρεγμένα πουλιά. Ἀκούμπησαν στὸ στῆθός της μέτωπα αἱλακωμένα ἀπὸ τὸν πόνο, σκιασμένα ἀπὸ τὸν φόβο, χαμηλωμένα ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς μαρτυρικῆς ζωῆς. Αἰσθάνθηκαν θερμὴ τὴν πνοή της στήθεια, παγωμένα ἀπὸ τοὺς βορηάδες τοῦ ἀδιακόπου κατατρεγμοῦ τῆς τύχης. Ἔνοιωσαν τὸ στοργικὸ σφίξιμο τῆς Μητρικῆς ἀγκάλης της ὀρφανὰ ἀπροστάτευτα καὶ ἐγκαταλειμμένα. Κι' ἀπὸ τὸ χέρι

της βασταγμένοι σηκώθηκαν στὰ πόδια τους πολλοὶ κλονισμένοι καὶ μετανοιωμένοι.

* * *

Ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ὁμογενεῖς τὴν νοιώσαμε πειὸ πολὺ δική μας. Ὑπέρμαχο Στρατηγό μας ἄλλοτε πρὸς τὴν νίκη καὶ τοὺς Ἐθνικοὺς θριάμβους. Προστάτιδα ἰσχυροτάτην ἄλλοτε στοὺς μεγάλους κινδύνους τῆς Φυλῆς μας. Καὶ Μητέρα ἄλλοτε ὅλο συμπόνεια καὶ κατανόησι στὲς οἰκογενειακὲς καὶ ἐθνικές μας συμφορές.

Ποιοῦ ἀπὸ ἡμᾶς τὰ χείλη δὲν ἐπεκαλέσθηκαν ζωηρὰ ἢ δὲν ἐψιθύρισαν ἱκετευτικά: «Παναγία μου;»

Ποιὰ μητέρα δὲν τῆς ζήτησε νὰ παρασταθῇ στὲς ὀδύνες της καὶ κατόπι στὸ λίκνο ἢ τὸ προσκεφάλι τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ της;

Ποιὸ ὀρφανὸ μὲ ἀδειανὸ τὸ καλαθάκι του δὲν γονάτισε στὴν ἅγια εἰκόνα της;

Ποιὸς στρατιώτης ἀναχωρῶντας γιὰ τὸ μέτωπο δὲν τῆς ζήτησε τὴν βοήθεια ἀνάβοντάς Της μιὰ ἀναστημίσια λαμπάδα;

Ποιὸς ἁλαργοτάξειδος ναυτικὸς δὲν σήκωσε τὰ ροζιασμένα του χέρια ἱκετευτικὰ μπροστά της;

Ποιὸς νηὸς μισεύοντας δὲν ἀσπάσθηκε θερμὰ τὴν εἰκόνα της καὶ ποιὰ μανδηλοδεμένη Γρηοῦλα δὲν ἔκανε παράκλησι στὴν Ἐλεοῦσα γιὰ τὸ ξενητευμένο ἢ τὰ ξενητευμένα παιδιά της;

Ἡ Παναγία βέβαια εἶναι τοῦ κόσμου ὅλου Μητέρα. Περισσότερο ὅμως δική μας. Τὸ ἐπαναλαμβάνω. Τῆς ἐδώκαμε μιὰ θέσι στὴν ζωή μας, τὴν κεντρικώτερη ἀπ' ὅλες. Ἐθεωρήσαμε τὴν ἀγάπη καὶ προστασία της στοιχεῖο πρώτης ἀνάγκης. Καὶ τὴν ὠνομάσαμε Παντάνασσαν, Σκέπην, Ὑπέρμαχον, Χώραν, Προστασίαν, Ἐλπίδα, Παραμυθίαν, Ὁδηγήτριαν, Ἐλεοῦσαν καὶ τόσα ἄλλα, περικλείοντας σ' αὐτὲς τὲς διάφορες προσωνυμίες τὴν τιμή, τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν λατρεία τῆς ψυχῆς μας.

Σήμερα μιὰ πολλοστὴ ἐπέτειο ἀπὸ τῆς Κοιμήσεώς της εὐλαβικὰ ἡ σκέψις μας πτερυγίζει γύρω ἀπὸ τὴν γλυκειὰ Μορφὴ τῆς Ἀθάνατης Μητέρας, ποὺ ἄγγιξε ζωντανὲς τὲς πειὸ χρυσές της ἐλπίδες, ποὺ ἔζησε τὴν πειὸ πραγματικὴ εὐτυχία, ἀλλὰ καὶ τὸν πειὸ βαθὺ πόνο, ποὺ ἐχάρισε στὸν κόσμο τὸν Σωτῆρά του, ποὺ ἔζησε καὶ ζῇ ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Μητέρα τοῦ κόσμου αἰώνια μέσ' στὴν καρδιά μας μὲ τὴν καρδιά της· ὠκεανὸ ἀπέραντο ἀνεξάντλητης ἀγάπης καὶ ἀτέλειωτης στοργῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦ Περιοδικοῦ, πλησίον τῆς διευθύνσεώς σας, εἶνε σημειωμένη ἡ ἡμερομηνία καθ' ἣν λήγει ἡ συνδρομή σας. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως φροντίσητε νὰ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομήν σας, προτοῦ αὕτη λήξῃ, διότι μετὰ τὴν πάροδον τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ διακόπτεται αὐτομάτως καὶ ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους.

Θεοδωρήτου Κοκκινάκη, Διακόνου

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Γ'.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐξητάσθησαν μὲ συντομίαν αἱ ἀπόψεις τοῦ καθηγητοῦ COMPTON ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαιότητα τῆς Θρησκείας εἰς τὴν ζωὴν τοῦ αἰῶνός μας. Καὶ ἐθεωρήθη ἡ ἀναγκαιότης αὕτη ὡς βασικὴ αἰτία ἕνεκεν τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦται καὶ ἐκεῖνος ποὺ διέθεσε τὴν ζωήν του εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑψιστην ἀξίαν τῆς θρησκευτικῶν ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς.

Ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀναγκαιότητος τῆς Θρησκείας εἰς τὴν ζωὴν ὁ ὁμιλητής, συνεχίζων τὰς θαυμασίας του σκέψεις, μετέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ὑπάρξεως ταύτης διὰ τοὺς διανοουμένους καὶ τοὺς ἐπιστήμονας.

Εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς Θρησκείας, ἐσυνέχισεν ὁ Καθηγητής, κατ' ἀνάγκην περιέχεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ. Θρησκεία χωρὶς Θεὸν δὲν ἀποτελεῖ ἔννοιαν μὲ λογικὴν ἐπάρκειαν. Καὶ δυνατὸν ν' ἀποτελῇ σύστημα φιλοσοφικὸν ἢ κώδικα ἠθικῶν διατάξεων ὄχι ὅμως Θρησκείαν. Ἡ Θρησκεία προϋποθέτει πάντοτε τὴν ὕπαρξιν Θεοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκει δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ «ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῆς ὑψίστης δυνάμεως τὴν ὁποίαν συνήθως καλοῦμεν Θεόν».

Καὶ τονίζων τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχεν ἀναμφιβόλως ὁ Καθηγητὴς ὑπ' ὄψιν του τὰς ἀπόψεις μερικῶν οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζουν μὲν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς Θρησκείας εἰς τὴν ζωὴν ἐπινοοῦν ὅμως ἀντικαταστάσεις. Τὸ ἀντικείμενον της Θρησκείας τὸ ἀπαρνοῦνται. Τὴν πραγματικότητά του τὴν ἀντικαθιστοῦν μὲ ἐννοίας. Θεοποιοῦν ὀνόματα χωρὶς περιεχόμενον προσωπικῆς ὑποστάσεως. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐπὶ παραδείγματι, μπορεῖ νὰ λέγουν ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί». Πλὴν ὅμως ἀπορρίπτουν τὸ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Ὄν τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ. Ὁ AUGUSTE COMTE, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ φιλοσοφικοῦ θετικισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς κοινωνιολογίας ἀνεγνώρισε μὲν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς Θρησκείας εἰς τὴν ζωὴν ἀντικατέστησεν ὅμως τὴν ὕπαρξιν της Θεότητος μὲ τὴν θεότητα τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἔννοια τῆς ὁποίας εἶναι δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ὀπαδούς του ὁ Θεός. Ἄλλοι ἐπενόησαν ἄλλους ὅρους, ἐνδεικτικοὺς τῆς προσπαθείας των πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ Θεοῦ μὲ ἀπροσώπους ἐννοίας καὶ ὅρους γυμνοὺς ἀπὸ πάσης πραγματικότητος καὶ ὑποστάσεως.

Ἀλλ' ὁ φυσιοδίφης A. COMPTON παρετήρησεν ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Θρησκείας, Θρησκείας ποὺ νὰ δύναται νὰ χειραγωγήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ζωὴν ἀνωτέραν, πρέπει νὰ εἶναι ὄχι ἔννοια ἀλλὰ Διανόησις ἐργαζομένη. Καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς πραγματικὴν ἀνάγκην διὰ τοὺς ἐργάτας τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, καίτοι μὴ γενικῶς παραδεδεγμένην, τὴν παραδοχὴν μιᾶς ἑνοποιούσης Ἀρχῆς, ἐργαζομένης καὶ ἐνεργούσης εἰς ὁλόκληρον τὴν φύσιν. Ἄνευ τοιαύτης Ἀρχῆς εἶναι ἀδύνατος, ὡς ἐτόνισεν, ἡ ἑνοποίησις καὶ ἡ τάξις εἰς τὴν φύσιν ἀλλὰ καὶ «ἀδύνατος εἰς τὴν σκέψιν ἡ ὀργάνωσις εἰς ἓν σύνολον τῶν μορίων τῆς γνώσεως τὰ ὁποῖα προσπορίζει ἡ ἐπιστήμη.»

Αἱ ἐνδείξεις διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς ἑνοποιούσης ταύτης Ἀρχῆς, Ἀρχῆς ἡ ὁποία διανοεῖται καὶ ἐνεργεῖ, ἀποτελοῦν

τὸ περιεχόμενον ἀρχαιοτάτης συζητήσεως. Ἴσως ὅσον ἀρχαία εἶναι ἡ φιλοσοφοῦσα σκέψις τόσον ἀρχαία νὰ εἶναι καὶ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Καὶ νέον τι οὐσιῶδες εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν συζητήσεων τούτων δὲν προσέθεσεν ὁ ὁμιλητής. Τὸ ἐτόνισεν ἄλλως τε καὶ ὁ ἴδιος. Πλὴν ὅμως, ὡς παρετήρησεν, τὸ πρόβλημα εἶναι κοινόν. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ παρελθόντος ὅσον ὁ ἄνθρωπος τοῦ παρόντος ἠσθάνθη καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς παραδοχῆς ὑπάρξεως ἑνὸς Δημιουργοῦ ὁ ὁποῖος ἔδωκε κίνησιν εἰς τὸ σύμπαν. Ἐπιχειρήματα διὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Δημιουργοῦ, ὡς τὸ γνωστὸν κοσμολογικὸν ποὺ βασίζεται ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς θεωρίας τῶν φαινομένων, καὶ τὸ τελεολογικὸν ποὺ βασίζεται ἐπὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς σκοπιμότητος τῶν φαινομένων, καίτοι θεωροῦνται τετριμμένα καὶ παλαιά, ἐν τούτοις ὅμως οὐδέποτε ἀπεδείχθη ἐτόνισεν ὁ Καθηγητὴς ἡ πλήρης ἀνεπάρκεια καὶ ἀχρηστία των. Τόσον ἡ κίνησις τῶν φαινομένων ὅσον καὶ ἡ σκοπιμότης καὶ ἡ τάξις ποὺ παρατηρεῖται εἰς τὴν σύνθεσίν των ἀποκλείει τὴν ἀντικατάστασιν Θεοῦ Δημιουργοῦ μὲ τὴν «ἐκ τύχης» ἄποψιν τῆς δημιουργίας. Ὅσον περισσότερα μανθάνομεν περὶ τοῦ κόσμου τόσον ἡ πιθανότης τῆς ἐκ τύχης παραγωγῆς τοῦ κόσμου ὁλονὲν ἀχρηστεύεται καὶ ἀποδοκιμάζεται εἰς σημεῖον ὥστε ὀλίγιστοι εἶναι οἱ Ἐπιστήμονες ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν σήμερον τοιαύτην ἀθεϊστικὴ ἄποψιν.*

Τονίζεται ὅμως πολλάκις ὅτι ὑποθέσεις ἀναποδείκτους δὲν δέχεται νὰ συμπεριλάβῃ ἡ ἐπιστήμη εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν πεποιθήσεών της. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὑποθέσεως τῆς ὑπάρξεως τοῦ Δημιουργοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ δεκτὸν ἂν δὲν ἐκδηλωθῇ καὶ ἀποδειχθῇ πλήρως ἡ ἀλήθεια τῆς ὑποθέσεώς του. «Ἀλλ' οὐδεμία τῶν ὑποθέσεων» ἐσυνέχισεν ὁ ὁμιλητὴς «τῶν ἀρχῶν ἢ τῶν νόμων τῆς ἐπιστήμης θεωρεῖται ἀποδεδειγμένη. Τοῦτο ὅμως δὲν καταστρέφει τὴν ἀξίαν των». Ποῦ βασίζεται ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος; Εἰς τὰς ὑποθέσεις κατ' ἀρχάς. Εἰς τὰς ἐν ἐνεργείᾳ ὑποθέσεις «WORKING HYPOTHESES». Αὐταὶ χρησιμοποιοῦνται ὡς βάσις λύσεως μεγάλων προβλημάτων παραμένουσαι ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπόδεικτοι.

Καὶ αὐτὴ ἀκόμη, προσέθεσεν ὁ ὁμιλητής, ἡ καθιερωθεῖσα ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας δὲν εἶναι παρὰ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπόθεσις. Θεωρεῖται βάσις πολύτιμος εἰς τοὺς προκαθοριστικοὺς ὑπολογισμούς. Ἀλλ' ἀμφεσβητήθη κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἡ ἀκεραιότης της. Πολλαὶ ἐπιθέσεις ἐγένοντο κατ' αὐτῆς. Ἐπιθέσεις ἀναθεωρήσεως καὶ δοκιμασίας τῆς πραγματικότητος τῆς ἀληθείας της. Εἰς τινὰς τῶν ἐπιθέσεων ἀντέστη. Κατεδείχθη ὅμως ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τροποποιήσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ καίτοι ἀναπόδεικτος χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων. Ποῖος φυσιολόγος ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ τὴν ἀρχὴν αὐτήν; «Καίτοι ἀναγνωρίζεται ὅτι ἐπιβάλλονται μερικαὶ τροποποιήσεις εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἰδίως ὅταν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν ἀτόμων, ἐν τούτοις ὅμως διηνεκῶς χρησιμοποιεῖται μετ' ἐμπιστοσύνης». Καὶ ὅταν ἀκόμη ἄγνωστα πεδία ἀνοίγωνται ἡ ἀρχὴ αὐτὴ χρησιμοποιεῖται ὡς γνώμων εἰς τὸν προκαθορισμὸν τῶν ἀναμενομένων καταστάσεων. Ὁ φυσιολόγος ἑπομένως χρησιμοποιῶν τὴν ἀρχὴν αὐτήν, ἡ ὁποία ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει ἀνάγκην τροποποιήσεων, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ ἐκδηλώνει πίστιν εἰς αὐτήν. Ὑπολογίζων ἐπ' αὐτῆς ὁδηγεῖται εἰς συμπεράσματα ὀρθά. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν ἐνεργείᾳ ὑποθέσεως, λύει προβλήματα δύσκολα καὶ πολυσύνθετα. «Ἀλλ' εἶναι ἡ ἀρχὴ αὐτὴ πλήρως ἀποδεδειγμένη; Ὄχι!»

Καὶ διατὶ λοιπὸν θὰ προσέθετέ τις, ἡ ὕπαρξις τοῦ Δημιουργοῦ θεωρημένη ὑπὸ τῶν Ἐπιστημόνων ὡς ὑπόθεσις ποὺ δὲν ἀποδεικνύεται πλήρως εἶναι ἀπορρίψιμος ἢ ἀποδεκτὴ τότε μόνον ὅταν πλήρως ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθειά της; Διατὶ ἡ ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας, ἀρχὴ καὶ ὑπόθεσις ἀναπόδεικτος καὶ ἐν πολλοῖς διασειομένη, εἶναι δεκτή; Ἐπειδὴ χρησιμοποιουμένη ὁδηγεῖ εἰς ὀρθὰ συμπεράσματα; Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὀρθὰ τὰ συμπεράσματα εἰς τὰ ὁποῖα φθάνομεν χρησιμοποιοῦντες τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος μὲ τὴν ποικιλίαν τῶν φαινομένων του καὶ μὲ τὴν τάξιν καὶ σκοπιμότητα τῆς παρουσίας του, εἶναι αἰτιατὸν καὶ κατασκεύασμα, καὶ δημιούργημα τοῦ Αὐτοαιτίου, τοῦ Κινητῆρος, τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ Θεοῦ; Διατὶ θὰ ἐθεωρεῖτο ἡ ὑπόθεσις τῆς «ἐκ τῆς τύχης» δημιουργίας ἀληθεστέρα τῆς ὑποθέσεως τῆς διὰ ὑπάρξεως Θεοῦ δημιουργίας; Ἀλλ' ὡς ἐβεβαίωσεν ὁ Καθηγητὴς ὀλίγιστοι σήμερον εἶναι οἱ ἐπιστήμονες οἱ δεχόμενοι τὴν τύχην ὡς αἰτίαν τῆς κινήσεως καὶ τῆς σκοπιμότητος τοῦ κόσμου. Καὶ ὅσον προχωροῦμεν ἐπιστημονικῶς ἀναλύοντες τὸ σύμπαν ἡ μικρὰ φάλαγξ τῶν διανουμένων αὐτῶν θὰ ἐλλαττοῦται ἐπαισθητῶς διότι θὰ καταδεικνύεται ὅτι ὄπισθεν ὅλων τῶν φαινομένων εὑρίσκεται ἡ ἀκοίμητος ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ.

(Συνεχίζεται)

* "As we learn more about our world, the probability of its having resulted by chance processes becomes more and more remote, so that few indeed are the scientific men of today who will defend an atheistic attitude."

Ἀθανασίου Π. Θεοδωρίδου
Διευθυντοῦ Ἐκκλησ. Χορῳδίας
Baltimore, Md.

ΠΟΙΗΤΑΙ Ἢ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΙ--ΜΕΛΩΔΟΙ Ἢ ΜΕΛΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΑΙΣ

Εἰς τὴν μελέτην περὶ τῶν πρώτων ὕμνων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀνέφερα ὅτι πολλοὶ τούτων εὑρίσκονται ἐν τῇ χρήσει αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων καὶ Ἀποστολικῶν Πατέρων μέχρι σήμερον, ὅπως εἶναι ἐ. π. τινὲς ἐκ τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαβίδ, «Δεῦτε προσκυνήσωμεν...», καὶ «Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου....», καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν μαθητῶν Του ψαλέντες ΡΙΖ'. ΡΙΗ'. Ψαλμοί, (Ματθ. ΚΣΤ'. 30), ἡ Δοξολογία τῶν Ἀγγέλων, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ», οἱ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Μακαρισμοί, ἡ Κυριακὴ Προσευχή, τὸ «Δόξα Σοι Κύριε Δόξα Σοι», ἡ Ὠδὴ τῆς Θεοτόκου, «Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον...» «Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ...», κλπ.

Εἰς τὴν παροῦσάν μου μελέτην θὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν Ποιητῶν ἢ—ὡς καὶ ἄλλως καλοῦνται,—Ὑμνογράφων, Μελῳδῶν, Μελουργῶν, ἢ καὶ Ὑμνωδῶν τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα καὶ αἱ μελῳδίαι εὑρίσκοντο καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν ποίησιν καὶ σύνθεσιν τῶν Ὕμνων ἢ Τροπαρίων τῆς

Ἐκκλησίας μας ἦσαν οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες κλήρου καὶ λαοῦ. Οἱ ἀναφερόμενοι ὡς ὑμνογράφοι καὶ μελῳδοί, κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ δὴ κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Ἱστορικῆς Ἐπισκοπήσεως Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς», Γεώργιον Ι. Παπαδόπουλον, εἶναι: 1) Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἀκμάσας κατὰ τὸν Α΄ μ. Χ. αἰῶνα, 2) Ἱερόθεος ὁ Ἀθηνῶν πρῶτος Ἐπίσκοπος, σύγχρονος τοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, 3) Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ὁ καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὁ ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας ἐπὶ τριάκοντα δύο ἔτη, 4) Πολύκαρπος ὁ Σμύρνης Ἐπίσκοπος, ἀποθανὼν μαρτυρικὸν θάνατον κατὰ τὰ 169 μ. Χ., 5) Ἰουστῖνος ὁ Φιλόσοφος ἀκμάσας κατὰ τὸν Β΄ μ. Χ. αἰῶνα, ὁ καὶ κατὰ Πατριάρχην Φώτιον γράψας βιβλίον καλούμενον «Ψάλτης», ἀλλ' ἀπολεσθέν, καθὼς καὶ ἕτερον βιβλίον μέχρι σήμερον σωζόμενον καὶ καλούμενον «Ἡ Ἀπολογία ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν», ἐν τῷ ὁποίῳ περιγράφονται αἱ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τελούμεναι Ἱεροτελεστίαι καὶ οἱ ψαλλόμενοι ὕμνοι καθὼς καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς τότε τελουμένης Θ. Λειτουργίας, 6) Ὁ Εἰρηναῖος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἐκκλησίας Λουγδούνου, ὑπάρξας μαθητὴς τοῦ Πολυκάρπου καὶ ἀκμάσας κατὰ τὰ ἔτη 140-202 μ. Χ., 7) Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς γεννηθεὶς κατὰ τὸν Β΄ αἰῶνα καὶ ἀποθανὼν τὸ 220 μ. Χ. 8) Ὁ Ἱππόλυτος, γεννηθεὶς καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν Β΄ αἰῶνα καὶ εὑρὼν μαρτυρικὸν θάνατον κατὰ τὸ 250 μ. Χ., 9) Ὠριγένης ὁ πολυγραφώτατος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἀκμάσας κατὰ τὰ ἔτη 185-254 μ. Χ. 10) Ὁ Γάϊος, πρεσβύτερος Ρώμης, ὁ κατὰ τὸν ἱστοριογράφον Εὐσέβιον, γράψας, ὅτι διὰ τῶν ἐν χρήσει ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ὕμνων ὑμνολογεῖτο ἡ θεότης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, 11) Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός, Ἐπίσκοπος Νεοκαισαρίας, τελευτήσας κατὰ τὸ 250 μ. Χ., 12) Ἀνατόλιος, Ἐπίσκοπος Λαοδικείας, ἀκμάσας κατὰ τὰ ἔτη 270-282 μ. Χ. 13) Ἀθηνογένης ὁ Ἐπίσκοπος Σεβαστείας Καππαδοκίας, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 290 μ. Χ., 14) ὁ Νέπως, Ἐπίσκοπος τῆς Πενταπόλεως ζήσας περὶ τὰ μέσα τοῦ Γ΄ μ. Χ. αἰῶνος, 15) Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, ὁ καὶ πατὴρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὁ ἀκμάσας κατὰ τὰ ἔτη 261-340 μ. Χ. 16) Ὁ Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, γεννηθεὶς τὸ 296 καὶ τελευτήσας τὸ 374, 17) Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων κατὰ τὸ 350, 18) Ἱλάριος ὁ Πικτώνων, Ἐπίσκοπος ἀκμάσας τὸ 300-367 μ. Χ., ὁ ἐργασθεὶς γενναίως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν ἐν τῇ Δύσει, 19) Φάβιος Μάριος Βικτωρῖνος, ὁ ἱερομάρτυς, Ἐπίσκοπος Πεταβίων κατὰ τὸ 362 μ. Χ. 20) Ἐπιφάνιος ὁ Κύπρου ἀκμάσας κατὰ τὰ 310-403 μ. Χ., 21) Ἐφραὶμ ὁ Σύρος, γεννηθεὶς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δ΄ μ. Χ. αἰῶνος καὶ τελευτήσας περὶ τὰ 378 μ. Χ., 22) Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 329 καὶ τελευτήσας κατὰ τὸ 379, 23) Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ καὶ ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, 24) Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὁ καὶ Θεολόγος ψηφισθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 391 μ. Χ., 25) Ἀμφιλόχιος ὁ Ἰκονίου, ὁ ὑπέρμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, καὶ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 394 μ. Χ. 26) Ἀμβρόσιος ὁ Μεδιολάνων γεννηθεὶς ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 340 καὶ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 379 μ. Χ., ὁ καὶ πρῶτος συστηματοποιήσας καὶ θέσας τὰς θεωρητικὰς βάσεις εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Μουσικήν, καὶ μετατρέψας τὰς ὀνομασίας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἤχων, Δορίου, Λυδίου, Φρυγίου καὶ Μιξολυδίου, εἰς Πρῶτον ἦχον, Δεύτερον, Τρίτον καὶ Τέταρτον, 27) Διόδωρος ὁ Ἀντιοχεύς, ἀκμάσας κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Δ΄ μ. Χ. αἰῶνος, 28) Ἱερώνυμος, ὁ πολυμαθέστατος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων τῆς Δύσεως, ἀκμάσας κατὰ τὰ 345-410 μ. Χ., 29) Αὐγουστῖνος ὁ Ἱππῶνος, Ἐπίσκοπος, ὁ ζήσας κατὰ τὰ 353-430 μ. Χ. 30) Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ κατὰ τὸ 377 ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γεννηθεὶς περὶ τὸ 345 καὶ ἀποθανὼν ἐν ἐξορίᾳ κατὰ τὸ 407 μ. Χ., τοῦ ὁποίου ἡ Θεία Λειτουργία τελεῖται καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ Ἑορτὴν εἰς τοὺς Ναοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας, 31) Παλλάδιος, γεννηθεὶς ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 368 μ. Χ., 32 Συνέσιος ὁ Κυρηναῖος, Ἐπίσκοπος Κυρήνης τῆς Αἰγύπτου, γεννηθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ Δ΄ αἰῶνος καὶ γράψας δέκα λυρικοὺς Ἐκκλησ. ὕμνους σωζομένους μέχρι

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην σελίδα)

ΕΧΟΜΕΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΝΑ ΖΗΣΩΜΕΝ

Ὅσον καὶ ἂν προβάλλῃ ἐνώπιόν μας προβληματικὴ ἡ κοινωνικὴ ζωή, ἡ ζωὴ ἐν γένει, ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἀποτελεῖ αὕτη καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἀπαραβάτως ὀφείλομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν.

Ἡ ζωὴ εἶνε καθῆκον πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς ἑαυτούς. Ζῶμεν διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸν Θεόν, διὰ τῶν ἔργων μας. Ζῶμεν διὰ νὰ τιμήσωμεν τὴν Κοινωνίαν. Ζῶμεν διὰ νὰ ἀναδείξωμεν ἑαυτοὺς ἐπωφελεῖς ἀτομικότητας ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, ἱκανοὺς νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν ἰδικήν μας εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

Ἡ ζωὴ εἶνε δι' ἕκαστον ἄνθρωπον καθῆκον τιμῆς, εἶνε καθῆκον πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, παρὰ τοῦ Ὁποίου ἔχομεν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν.

Ἐν τῇ πάλῃ κατὰ τῶν βιωτικῶν ἐναντιοτήτων καὶ δυσκολιῶν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐν τῷ πυρί, οὕτω δοκιμάζεται καὶ ἡ ἠθικὴ ἡμῶν ἀξία· τῆς ἐπιδείξεως δὲ ταύτης δὲν ἔχομεν ἡμεῖς μόνον ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ ἡ Κοινωνία, καὶ αὐτὸς ὁ Θεός, καθὼς βεβαιοῖ ὁ Κύριος τονίζων πρὸς τοὺς μαθητάς Του τὴν σημασίαν τῆς ἐναρέτου ἑκάστου δράσεως: — «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. Ε΄ 16).

Ὡς τοιοῦτο καθῆκον ἡ ζωὴ ἐπιβάλλει καὶ εἰς τὰς σκέψεις καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας ἡμῶν, ὡς εἴπομεν ἤδη, τὴν φρόνησιν ἀλλὰ καὶ τὴν μετριοφροσύνην.

Ὁ ἐκπληρῶν ὅθεν τὸ καθῆκον τῆς ζωῆς καὶ ὑπερηφανευόμενος διὰ τοῦτο, ἀποδεικνύει κενότητα συνειδήσεως. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ Κύριος ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς τὸ ἐπιβαλλόμενον μέτρον τῆς φρονήσεως διὰ χαρακτηριστικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἐκφράσεως καὶ λέγει:—«Ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν, ὃ ὀφείλομεν ποιῆσαι πεποιήσαμεν». (Λουκ. ΙΖ΄ 10).

Ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος κατὰ τὸ χριστομίμητον αὐτοῦ παράδειγμα προτρέπει ἐπίσης ἡμᾶς «μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν, εἰς τὸ σωφρονεῖν» (Ρωμ. ΙΒ΄ 3), διότι ἡ μετριοφροσύνη εἶνε τὸ ἰδεῶδες πλαίσιον πάσης ἀνθρωπίνης ἀρετῆς καὶ πρέπει νὰ ἐνδιαφερώμεθα διὰ τὴν ἐξάσκησιν αὐτῆς ἐν τῷ βίῳ μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ;

ΕΙΧΕ πλῆρες δίκαιον ὁ Ἰατρὸς Θωμᾶς Πάραν, ἀρχιχειροῦργος τῆς Δημοσίου Ὑγιεινῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ ὁποῖος, ὁμιλῶν πρὸ ἑβδομάδος πρὸ ἐκλεκτοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ἐτόνισεν ὅτι, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο χρειάζεται σήμερον περισσοτέρα θρησκεία ἐὰν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν νὰ κλείσουν αἱ φυλακαί, νὰ ὀλιγοστεύσουν αἱ ἀσθένειαι καὶ νὰ μὴ γίνωνται τόσαι πολλαὶ κοινωνικαὶ ἀταξίαι καί κακουργήματα καὶ φόνοι. Ἔχει δίκαιον ὁ βαθύνους ἀσκληπιάδης ὁ ὁποῖος τονίζει τὴν ὑψίστην καὶ ἀναντικατάστατον ἀποστολὴν τῆς ἁγίας Θρησκείας. Μάτην σήμερον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος νομίζει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Θρησκείαν μὲ οἱονδήποτε ἄλλον θεσμόν. Μάτην ζητεῖ νὰ εὕρῃ στήριγμα ἀλλοῦ. Διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διδάξῃ καὶ νὰ ἀσκήσῃ κανεὶς τὴν ἠθικὴν χωρὶς θρησκείαν. Ὅλαι αἱ γενόμεναι ἀπόπειραι ὄχι μόνον ἀπέτυχον χειμαρρωδῶς, ἀλλὰ καὶ ἐστοίχισαν πολὺ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἂς τὸ ἐννοήσωμεν. Αἱ μεγάλαι κοινωνικαὶ πληγαὶ δὲν θὰ σταματήσουν ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν σκεφθῇ χριστιανικώτερον καὶ θρησκευτικώτερον ὑπὸ τὰς σημερινὰς μάλιστα συνθήκας. Δὲν εἶναι ἐυνατὸν νὰ τεθῇ εἰς δευτέραν μοῖραν ἡ Θρησκεία.

—✣—

ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

ΕΙΝΕ πραγματικῶς «μεγάλη δύναμις» ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἀλλὰ καὶ γενικώτερον δι' ὅλην μας τὴν Ὁμογένειαν τὸ πλῆθος τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν ἐπιστημόνων καὶ διανοουμένων, οἱ ὁποῖοι ἀπεφοίτησαν ἀπὸ διάφορα Κολλέγια καὶ Πανεπιστήμια τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐξασκοῦν πεφωτισμένως τὸ ἔργον των ἐνταῦθα. Δὲν ὑπάρχει πόλις ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ καὶ φιλοξένῳ χώρᾳ ἡ ὁποία νὰ μὴ ἐμπερικλείῃ εἰς τοὺς κατοίκους της καὶ ἕνα ὁμογενῆ ἐπιστήμονα. Καὶ ὁ ἐπιστήμων ἐκεῖνος κατακτᾷ τὴν θέσιν του ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ μὲ φιλοπονίαν ἐξαιρετικήν, μὲ σεβασμὸν πρὸς τὸν ἑαυτόν του καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην του. Ἡ Ὁμογενὴς Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς τὸ γνωρίζει καὶ παρακολουθεῖ μετ' ἐγκαυχήσεως καὶ ὑπερηφανείας τὴν πολυμερῆ καὶ τετιμημένην δρᾶσιν τῶν Ἐπιστημόνων μας. Καὶ θέλει τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἔργον των νὰ τὸ γνωρίσῃ καὶ εἰς ἄλλους εἰς εὐρύτερον κύκλον διὰ νὰ δοθῇ πρὸς αὐτοὺς ὁ ὀφειλόμενος δίκαιος ἔπαινος καὶ νὰ ἐξαρθῇ δεόντως ἡ ἐργασία των μεταξὺ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ταύτης. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἡ θερμουργὸς Σεβ. Ἀρχιεπισκοπή μας ζητεῖ νὰ ἔχῃ πλήρεις τοὺς καταλόγους της περὶ τῶν ὁμογενῶν ἐπιστημόνων τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς μας καὶ οἱ Κοινοτικοὶ παράγοντες θὰ σπεύσουν νὰ στείλουν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, συμφώνως ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς ἐγκυκλίους της, τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ὁμογενῶν ἐπιστημόνων τῆς περιφερείας των ἢ νὰ ὑπενθυμίσουν εἰς τοὺς ἰδίους νὰ πράξουν τοῦτο αὐτοὶ ἀπ' εὐθείας.

—✣—

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΟΛΙΓΑΙ μόνον ἡμέραι μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων· καὶ εἶνε ὑποχρέωσις τῶν ὁμογενῶν γονέων νὰ φροντίσουν ὥστε τὰ τέκνα των εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου νὰ ἐγγραφοῦν καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἀπογευματινὰ ἢ ἡμερήσια Σχολεῖα. Ἂς μὴ ἐπαναληφθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς μερικὰς περιφερείας ὅπου οἱ γονεῖς ἀναβάλλουν τὴν φοίτησιν τῶν παιδιῶν των μέχρι καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου ἢ καὶ τοῦ Νοεμβρίου ἀκόμη. Τὸ τοιοῦτο ὄχι μόνον ἀδικεῖ αὐτὰ μεγάλως, ἀλλὰ ἀδικεῖ συγχρόνως καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἰδίας τάξεως καὶ φέρει εἰς δύσκολον θέσιν καὶ τὸν διδάσκοντα ὁ ὁποῖος εἶνε ἠναγκασμένος πολλάκις νὰ ἀφήνῃ ὁλόκληρον τὴν τάξιν διὰ νὰ φροντίζῃ διὰ τοὺς καθυστερήσαντας δύο ἢ τρεῖς μαθητάς. Οἱ γονεῖς, καὶ πρὸ πάντων αἱ μητέρες, ἔχουν μεγίστην ὑποχρέωσιν νὰ δώσουν ἐξαιρετικὴν προσοχὴν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διὰ νὰ μὴ παραπονῶνται ἀργότερον. Οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαί μας ἐν Ἀμερικῇ κάμνουν τὸ καθῆκον των μὲ τὸ περιπλέον ὡς ἀκούραστοι, θερμουργοὶ ἐθνικοὶ καὶ κοινωνικοί Ἱεραπόστολοι ἐν βαθυτάτῃ ἐπιγνώσει τῆς ἐξαιρετικῶς ὑψίστης ἀποστολῆς των. Ἀλλ' ὀφείλουν καὶ οἱ ὁμογενεῖς γονεῖς νὰ κάμουν ὅ,τι ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαρτᾶται· καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν ἀπὸ αὐτούς.

—✣—

ΘΕΛΟΜΕΝ ΣΧΟΛΕΙΑ; ΑΣ ΕΝΙΣΧΥΣΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

ΠΟΛΛΑ ἐλέχθησαν ἕως τώρα καὶ πολλὰ ἀκόμη θὰ λεχθοῦν ἴσως, προκειμένου περὶ τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν παιδιῶν μας. Ἓν ὅμως εἶνε γεγονὸς ὅτι, εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν τοὐλάχιστον, μία μόνη ὀργάνωσις θὰ εἶνε ἱκανή, καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις τῆς διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας· καὶ ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ δὲν εἶνε ἄλλη ἐκτὸς τῆς Ὁμογενοῦς Κοινότητος. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ εἰς ἄλλας ἐποχάς. Ἡ Ἐκκλησία, λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης θέσεως τὴν ὁποίαν πάντοτε κατέχει, προήγαγε τὴν Ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν, διατηρήσασα συνάμα ἄσβεστον τὸ πῦρ τῶν ἰδεωδῶν μας. Γύρω ἀπὸ τοὺς νάρθηκας τῶν Ἱ. Ναῶν ἀνεπτεροῦτο τὸ φρόνημα καὶ ἐζωογονεῖτο ἡ ἐλπὶς καὶ ἐδιδάσκετο ἡ γλῶσσα. Ἂς ἐνδυναμόσωμεν συνεπῶς τὰς Κοινότητάς μας ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. Ἂς βοηθήσωμεν αὐτὰς καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Μόνον ἐὰν ἐνδυναμόσωμεν αὐτάς, θὰ ἔχωμεν δυνατὰ ἀπογευματινὰ καὶ ἡμερήσια σχολεῖα. Ἐὰν τὰ σχολεῖα χωρισθοῦν ἀπὸ τὰς Κοινότητας καὶ τοὺς Ναούς, θὰ κλείσουν θᾶττον ἢ βράδιον. Ἂς ἀκολουθήσωμεν ὅθεν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸ ὁποῖον ἔχει κάμει μίαν μεγίστην καὶ ἐπαινετὴν ἐργασίαν μέχρι τοῦδε.

Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδου

Ο ΑΜΒΩΝ

ΠΕΡΙ ΜΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Εἰς τὰς πρὸ τῆς Ὑψώσεως καὶ μετὰ τὴν ὕψωσιν τοῦ Σταυροῦ Κυριακὰς 10ης καὶ 17ης Σ)βρίου).

Τί ἀκριβῶς σημαίνει «μίμησις Χριστοῦ».— Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Χριστὸς ἐὰν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μας;— Ἔλλειψις ἀληθινῶν χαρακτήρων.— Ἀδύνατος ἡ ἀνάπτυξις ἀληθινῶν χαρακτήρων ἄνευ ἠθικῶν προτύπων.— Πῶς θὰ κηρυχθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ;— Μίμησις τοῦ Χριστοῦ καὶ Ι. Μυστήρια.— Ἐνστάσεις καὶ ἐνθαρρύνσεις.—

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι.» (Μάρκος Η' 34).

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μέσα εἰς τὰς δυσαρμονίας τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος σωστικὴ καὶ παρήγορος ἀκούεται καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ἡ ὁποία καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν εἰς τὸν δρόμον Του ἂν θέλουν νὰ εὕρουν τὴν ἡσυχίαν τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς καρδίας των. Καὶ ἡ ἰδία φωνὴ ἀφήνει καὶ νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε καὶ τόσον εὔκολος διότι ἀπαιτεῖ «ἀπάρνησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας». Ζητεῖ νὰ ἀφήσωμεν ἀπαραιτήτως τὴν λατρείαν τοῦ ἐγώ μας καὶ νὰ μιμηθῶμεν τὸν Χριστὸν τὸν Ὁποῖον καὶ πάντοτε νὰ ἔχωμεν ὡς πρότυπον βίου. Περὶ μ ι μ ή σ ε ω ς τ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν προσεχῶν ἡμερῶν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, θὰ ὁμιλήσωμεν σήμερον καὶ εἰς τὸ ἄλλο φύλλον· καὶ δὴ π ρ ῶ τ ο ν περὶ ἀναγκαιότητος καὶ δ ε ύ τ ε ρ ο ν περὶ τῶν ἀπαραιτήτων αὐτῆς ὅρων.

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΜΙΜΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥ;

Τί ἄρα γε ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν Μίμησιν τοῦ Χριστοῦ; Ἐὰν συμβουλευθῶμεν ἕν καλὸν Θεολογικὸν Λεξικὸν θὰ ἴδωμεν ὅτι μίμησις Χριστοῦ εἶνε ἡ πανευτυχὴς ἐκείνη καὶ μακαρία κατάστασις τῆς ψυχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλας τὰς κινήσεις μας, ὅλας τὰς πράξεις μας, ὅλας τὰς ἐνεργείας μας, καὶ ὅλας τὰς σκέψεις μας κανονίζομεν συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συμφώνως πρὸς τὸ ὕψιστον ἠθικὸν πρότυπον τὸ ὁποῖον μᾶς ἀφῆκεν Ἐκεῖνος.

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΜΝΕΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΑΝ ΗΤΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

Μὲ ἄλλας λέξεις μιμούμεθα τὸν Ἰ. Χριστόν ὅταν, ὁσάκις πρόκειται νὰ θελήσωμεν ἢ νὰ κάμωμεν κάτι, ἀποτείνωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας τὴν ἑξῆς πολὺ εὔλογον ἐρώτησιν: —«Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Χριστὸς τόρα ἐὰν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μας;» καὶ ἐνεργήσωμεν συμφώνως πρὸς τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς δώσῃ ἡ συνείδησις, ὁ ἀντιπρόσωπος οὗτος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ἐν ἡμῖν.

1ον. ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΑΤΗ Η ΜΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐννοουμένη μ ί μ η σ ι ς τ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ εἶνε ἀναγκαιοτάτη διὰ κάθε ἄνθρωπον διότι εἶνε ἀπαραίτητος ὅρος πρὸς καταρτισμὸν ἀ λ η θ ι ν ῶ ν χ α ρ α κ τ ή ρ ω ν, ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων ὑποφέρει ἡ σημερινὴ Κοινωνία. Ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ σημερινὴ Κοινωνία ἀνθρώπους μὲ πολλὰ σπάνια σωματικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα, ὅπως δεικνύει καὶ ἡ τελευταία Παγκόσμιος Ἔκθεσις τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀλλὰ ἀνθρώπους μὲ καλὸν χαρακτῆρα, ἀνθρώπους μὲ ἀδαμαντίνην θέλησιν δὲν βλέπει κανεὶς πουθενὰ σήμερον ὅσον δήποτε ἰσχυρὸν τηλεσκόπιον καὶ ἂν χρησιμοποιήσῃ.

Διότι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει πλέον ἠθικὸν πρότυπον πρὸς τὸ ὁποῖον νὰ συμμορφώσῃ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸν χαρακτῆρά του. Ζωὴ ὅμως χωρὶς ἠθικὸν ἰδεῶδες, εἶνε ἀνίσχυρος νὰ διαπλάσῃ τὸν χαρακτῆρα ἀγνὸν καὶ ὡραῖον. Ἡ ἔλλειψις ἠθικοῦ προτύπου ἐπιφέρει πνευματικὸν θάνατον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅπως καὶ ἡ ἔλλειψις σωματικῆς τροφῆς φέρει θάνατον εἰς τὸ σῶμα.

Καὶ εἶνε εὔκολον νὰ ἐννοήσωμεν ποῖον εἶνε τὸ ἠθικὸν αὐτὸ πρότυπον. Εἶνε ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος, μ ό ν ο ς, δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρός του. Καὶ μόνον ὅταν κατανοήσῃ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος, μόνον ὅταν ἀρχίσῃ νὰ μιμῆται τὸν Ἰ. Χριστόν, μόνον τότε θὰ ἠμπορέσῃ νὰ μορφώσῃ ἁγνὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ ζήσῃ ζωὴν διάφορον παρ' ὅ,τι ζῇ σήμερον.

2ον. ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΑΤΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἶνε ἐπίσης ἀπαραίτητος ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν αὕτη δὲν ἐπραγματοποιήθη μέχρι σήμερον, ἐὰν δὲν ἐκαλλιτέρευσεν ἡ θέσις τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, αἰτία εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ σημερινοὶ λεγόμενοι Χριστιανοὶ οὐδεμίαν δίδουν προσοχὴν διὰ τὴν διάδοσιν καὶ τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἂν καὶ καθημερινῶς λέγουν μὲ τὰ χείλη των «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου.»

ΟΣΟΙ ΠΟΘΟΥΜΕΝ

Ὅσοι ὅθεν ποθοῦμεν εἰλικρινῶς νὰ γίνωμεν συντελεσταὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε ἀνάγκη νὰ μιμώμεθα τὸν Χριστόν, νὰ ζῶμεν βίον τοιοῦτον ὥστε πάντοτε ἡ πίστις μας καὶ ἡ ἀγάπη μας νὰ ἀκτινοβολοῦν πρὸς ὅλους. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ κηρυχθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἐφ' ὅσον ἡμεῖς καταρρυπαίνομεν κάθε ἡμέραν, κάθε στιγμήν, τὰς ἁγνὰς καὶ ὡραίας ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἐργαζόμεθα πρὸς τοῦτο ἔστω

καὶ ὀλίγα μόνον λεπτὰ καθ' ἡμέραν, ἐφ' ὅσον δὲν θέλομεν νὰ γίνωμεν «φῶς τοῦ κόσμου».

3ον. ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΑΤΗ ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ

Ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀναγκαιοτάτη ἐκ μέρους ἡμῶν ἰδίως τῶν Ὀρθοδόξων καὶ διὰ τὸν ἑξῆς λόγον:—Ἡ τέλεσις τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων καὶ πρὸ παντὸς τοῦ Ἱ. Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἐπιβάλλει νὰ μιμώμεθα παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν Χριστὸν ἐφ' ὅσον λαμβάνομεν τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμά Του ἐν ἡμῖν. Ἄλλως, μὴ μιμούμενοι τὸν Χριστόν, μὴ ἔχοντες Αὐτὸν ὡς τὸ ὕψιστον μοναδικὸν πρότυπον, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀδίκως ζητοῦμεν τὸν ἐξαγιασμὸν ἡμῶν διὰ τῶν Ἱ. Μυστηρίων τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ συνεπάγεται ρητὰς ὑποχρεώσεις αἱ ὁποῖαι μὲ καμμίαν πρόφασιν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγκαταλειφθοῦν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Πολλοί, πλεῖστοι ὅσοι, εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἀνέπτυξαν πνεῦμα μιμήσεως Χριστοῦ. Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας διδάσκει πῶς πολλοὶ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων-πρώτων πρὸ παντὸς αἰώνων ἐμιμήθησαν τὸν Χριστὸν συμμορφωθέντες μὲ τὸ θέλημα Αὐτοῦ. Τὸν Χριστὸν εἶχον ὡς πρότυπον αὐτῶν. Ὅπως οἱ μεγάλοι ζωγράφοι ἔχουν πρὸ αὐτῶν ἕν πρότυπον διὰ νὰ κάμουν ἕν ζωγράφημα, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ πολλοὶ Χριστιανοὶ εἶχον ὡς πρότυπον αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

ΕΝΣΤΑΣΙΣ

Ἀλλ' ἴσως θὰ ἔλεγε κανείς:—Πῶς ἡμεῖς, οἱ τόσον ἀδύνατοι, οἱ τόσον μικροί, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ μιμηθῶμεν τὴν πηγὴν τῆς ἀρετῆς, τὸν Χριστόν καὶ νὰ διάγωμεν τὸν βίον ὡς Ἐκεῖνος; Βεβαίως ἡ πλήρης καὶ τελεία μίμησις τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀδύνατος δι' ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα γεμᾶτοι ἀπὸ πολλὰς ἀδυναμίας, κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον «στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν». (Ματθ. Ζ' 14).

Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἕπεται ὅτι εἶνε τελείως ἀδύνατος ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν εἶχεν οὕτω δὲν θὰ μᾶς παρήγγειλεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὸ «ἀκολουθεῖτέ μοι». Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ ἐμπόδια, παρεμβάλλονται πολλαὶ πλεῖσται ὅσαι δυσκολίαι διὰ τὴν μίμησιν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τὰς σημερινὰς μάλιστα χαλεπὰς ἡμέρας.

Ἀλλὰ ταῦτα ὅλα θὰ ὑπερπηδῶμεν εὐκόλως ὁσάκις παρεμβάλλονται, ἀρκεῖ μόνον, πρὶν ἀρχίσωμεν, νὰ ἐκπληρώσωμεν μερικοὺς ἀπαραιτήτους ὅρους. Διότι ἄνευ τῶν προϋποθέσεων αὐτῶν εἶναι πραγματικῶς ἀκατόρθωτος ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ.

Ποῖοι ἀκριβῶς οἱ ἀπαραίτητοι ὅροι; Περὶ αὐτοῦ θὰ γράψωμεν εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον φύλλον.

Αἴτησις ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἢ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ὁποθενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἐὰν πρωτίστως δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἤτοι 2 δολλ. δι' ἕν ἔτος προπληρωμένα.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Ν. ΚΑΛΛΟΝΑΣ

Μετὰ μακρὰν καὶ πολυώδυνον νόσον ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τῇ 9ῃ ὀδεύοντος μηνὸς ὁ ἀπὸ διετίας ὀχεδόν, ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας του, ἀποχωρήσας τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος Μιλτιάδης Καλλονᾶς.

Ὁ ἀείμνηστος ἔλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ Λευκωσίας τῆς Κύπρου καὶ ἐξ οἰκογενείας ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων, ὑπηρέτησε δοκίμως ὡς Διδάσκαλος τὸ κατ' ἀρχὰς καὶ Ἱερεὺς ἀπὸ τοῦ 1932 διαφόρους Κοινότητας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, καταλιπὼν ἀγαθὴν μνείαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὡς Λευΐτου, ἐμφορουμένου ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἔφεσιν τῆς χρηστῆς διακονίας.

Ἀποθνήσκει εἰς ἡλικίαν πεντήκοντα πέντε ἐτῶν ἐγκαταλείπων οἰκογένειαν ἐξαμελῆ.

Κύριος ὁ Θεὸς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἴθε νὰ ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν Χώρᾳ ζώντων, ἐνσταλάξῃ δὲ καὶ εἰς τὰς φερούσας τὸ ἐκ τοῦ θανάτου του βαρὺ πλῆγμα καρδίας τῶν ἀποφραδιζομένων οἰκείων του τὸ παυσίπονον βάλσαμον τῆς Θείας παρηγορίας.

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΚΑΛΛΟΝΑ ΕΙΗ ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀγαπητοί μας τακτικοὶ ἢ ἔκτακτοι συνεργάται, οἱ δημοσιεύοντες ἄρθρα των εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητὴν» ὅπως ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τὰ ἑξῆς:

1ον). Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ περιοδικὸν τοῦτο εἶνε θρησκευτικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικόν, ἐκλέγωσι θέματα σύμφωνα πρὸς τὸν προορισμόν του ἁπλᾶ καὶ σαφῆ, τὰ ὁποῖα νὰ ἔχουν πρὸ παντὸς σκοπὸν τὴν καλυτέρευσιν τῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς θέσεως τοῦ ἀναγνωστικοῦ μας κοινοῦ τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ 99 1)2 ο)ο ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ.

2ον). Νὰ γράφωσιν εὐαναγνώστως, καθαρῶς, ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς σελίδος καὶ μὲ μελάνην.

3ον). Νὰ ἀποφεύγωσι θέματα προσωπικῆς ἢ ἄλλης φύσεως ἢ θέματα δυνάμενα νὰ ἔχωσιν σκοπὸν διάφορον παρ' ὅ,τι ἔχει τὸ περιοδικόν μας τοῦτο.

4ον). Νὰ κάμνωσι τὰς μελέτας των αὐτοτελεῖς, συντόμους καὶ σαφεῖς, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε μεγάλη παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἡ ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται αὗται εὐχαρίστως καὶ ἀκουράστως καὶ

5ον). Ἐὰν δὲν λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν οἱ ὡς ἄνω ὅροι, αἱ μελέται των δὲν θὰ δημοσιεύωνται οὔτε δὲ καὶ θὰ εἰδοποιοῦνται περὶ τούτου, καθόσον ὁ «Ὀρθ. Παρατηρητὴς» δὲν διατηρεῖ, ὡς γνωστόν, ἔμμισθον γραμματέα ἢ δακτυλογράφον.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Χρήστου Πάππα

ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Κάποια ἡμέρα, παιδιά, εἶδα μὲ τὰ μάτια μου κάτι ποὺ μοὺ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Ὁ πατέρας ἐκρατοῦσε κοντὰ εἰς τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο ἕνα μικρὸ παιδάκι ὡς δύο χρόνων. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ μητέρα μὲ ἀνοικτὰ τὰ χέρια τὸ καλοῦσε καὶ τοῦ ἐφώναζε γλυκά: «Ἔλα, ἀγκαλίτσα...» Τὸ παιδάκι ἄρχισε μὲ χαρὰ νὰ κουνᾷ χέρια καὶ πόδια καὶ νὰ φωνάζῃ «μαμά» καὶ νὰ θέλῃ νὰ πηδήσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του. Ἂν ὁ πατέρας τὸ ἄφηνε ἐλεύθερο θὰ ἐπηδοῦσε, χωρὶς καθόλου νὰ λογαριάσῃ ὅτι τὸ ἐχώριζε κίνδυνος ἀπὸ τὴν μητέρα του. Τί κάμνει τὸ παιδάκι νὰ ἔχῃ τόση πίστι στὴ μητέρα του; Τὸ κάμνει ἡ ἐμπιστοσύνη. Ξέρει τὸ παιδί, εἶναι βέβαιο ὅτι στὰ στήθεια τῆς μητέρας του θὰ βρῇ ἀγάπη, ἀσφάλεια, χάδια, περιποίησι, κάθε τι ποὺ θὰ ἐπιθυμήσῃ.

Ἔχετε καμμιὰ φορὰ σκεφθῆ παιδιά, ὅτι τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο ποὺ λέγουν δολλάριο δὲν ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ μισὸ σέντ; Οὔτε μισὸ σέντ ἀξίζει καὶ ὅμως ὅπου καὶ ἂν τὸ δώσῃς ἀμέσως σοῦ δίνουν πράγματα ποὺ ἀξίζουν πραγματικὰ ἕνα δολλάριο. Πῶς γίνεται αὐτό; Νὰ πέρνῃς μὲ ἕνα κομμάτι χαρτὶ ζωγραφισμένο, πράγματα καλὰ ποὺ ἀξίζουν ἕνα καὶ δύο καὶ ἑκατὸν καὶ χίλια δολλάρια; Αὐτὸ γίνεται γιατὶ ἐπάνω στὸ χαρτὶ εἶναι ἡ ὑπογραφὴ τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ Κυβέρνησις μᾶς λέγει ὅτι ἀξίζει χίλια δολλάρια καὶ ἀφοῦ τὸ λέγει ἡ Κυβέρνησις ἡμεῖς τὸ πιστεύουμε καὶ τὸ παραδεχόμαστε. Γιατί; Διότι ἔχουμε ἐμπιστοσύνη.

Τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη πρέπει νὰ ἔχουμε εἰς τὸν καλὸν Θεὸν ὅταν θέλουμε νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι. Νὰ ἔχουμε εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχει στὴ μητέρα τὸ παιδάκι καὶ στὴν Κυβέρνησι ὁ λαός. Τὴν ἴδια καὶ περισσότερη γιατὶ καὶ ἡ μητέρα καὶ ἡ Κυβέρνησι μπορεῖ νὰ κάνουν λάθη, μὰ ποτὲ δὲν κάνει λάθος ὁ Θεός!

* * *

Ἔτσι μιὰ μέρα ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνάστασί Του ὁ Χριστὸς ἐφάνηκε στοὺς μαθητάς Του τὴν ὥρα ποὺ ὁ Θωμᾶς ὁ μαθητής, δὲν ἦτανε μαζύ τους. Ἐκεῖ ποὺ ἦσαν μαζευμένοι οἱ μαθηταὶ ἐμπῆκεν ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε μὲ τὸ «Εἰρήνη ὑμῖν». Ἐθαύμασαν οἱ μαθηταὶ σᾶν εἶδαν τὸν Χριστόν, τὸν ἀγαπημένον των διδάσκαλον. Μεγάλη χαρὰ ἐδοκίμασαν, καὶ ὅταν ἀργότερα εὗρῆκαν τὸν Θωμᾶ τοῦ ἔλεγαν χαρούμενοι:

—«Εἴδαμε τὸν Χριστόν, Θωμᾶ, τὸν Διδάσκαλον καὶ Κύριον».

—«Δὲν σᾶς πιστεύω, ἐὰν δὲν τὸν ἰδῶ μόνος μου καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν βάλω τὰ δάκτυλά μου στὰ χέρια Του καὶ στὴν πλευρά Του»! ἔλεγεν ὁ Θωμᾶς.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἐξαναφάνηκε ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν ὥρα ποὺ ἦτο καὶ ὁ Θωμᾶς μαζύ τους καὶ τὸν ἐφώναξε κοντά Του καὶ τοῦ εἶπε:

—«Ἔλα ἐδῶ, Θωμᾶ, βάλε τὰ δάκτυλά σου εἰς τὰ χέρια μου, βάλε τὸ χέρι σου εἰς τὴν πλευρά μου καὶ πίστεψε.... μὰ μακάριοι ὅσοι δὲν βλέπουν καὶ πιστεύουν».

* * *

Εἶναι τόσα πράγματα ποὺ δὲν τὰ βλέπουμε, ποὺ δὲν ξέρουμε πῶς γίνονται, ἀλλὰ τὰ πιστεύουμε. Δὲν βλέπουμε τὸν ἀέρα, ἀλλὰ βλέπουμε πολὺ καλὰ τὰ φύλλα τῶν δένδρων νὰ κινοῦνται καὶ βλέπουμε τὰ δένδρα νὰ ξερριζώνωνται ὅταν φυσάῃ μανιασμένος. Δὲν ξέρουμε πῶς γίνεται καὶ ἔρχεται ἡ φωνὴ ἀπὸ μακρυά, πολὺ μακρυὰ μας εἰς τὸ ραδιόφωνο ἀλλὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὴν ἀκοῦμε, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Πιστεύουμε εἰς πολλὰ πράγματα χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ἰδοῦμε. Ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σὲ κείνους ποὺ τὰ ἔκαμαν, ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σὲ ἐκείνους ποὺ τὰ ἐδίδαξαν. Ποιὸς ποτὲ μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ σὲ ἱστορικὰ μαθήματα ποὺ ἀκούει στὸ Σχολεῖο γιὰ τὸν Λίγκολν, τὸν Οὐάσιγκτων, τὸν Λεωνίδα τὸν δικόν μας ἢ τὸν Κολοκοτρώνη τοῦ 1821; Τὰ πιστεύουμε διότι ἔχουμε καὶ πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στοὺς δασκάλους μας.

Μὲ περισσότερον ζῆλο καὶ μὲ περισσότερη πίστι πρέπει νὰ ἔχουμε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν καλὸν Θεὸν ὅτι κάθε τι θὰ κάμῃ γιὰ μᾶς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκτελοῦμε τὰς ἐντολάς Του. Νὰ πιστεύουμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς φέρνει πάντα τὸ καλό. Νὰ πιστεύουμε ὅτι ἅμα Τὸν παρακαλέσουμε γιὰ κάτι λογικὸ καὶ χρειαστό, θὰ μᾶς τὸ δώσῃ, θὰ ἀκούσῃ τὴν προσευχή μας. Νὰ πιστεύουμε ἀκράδαντα, βαθειὰ μέσ' στὴν ψυχή μας ὅτι ποτέ, μὰ ποτέ, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀφήνει ἔξω ἀπὸ τὴν Πρόνοια καὶ προστασία Του, χωρὶς τὴν παρηγοριά Του, χωρὶς τὴν βοήθειάν Του!

Ἀκόμη καὶ ὅταν μᾶς συμβαίνῃ ἕνα λυπηρό, ἕνα ἀνάποδο πρᾶγμα καὶ πάλι πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸν καλὸν Θεὸν ὅτι ὅλα γίνονται γιὰ τὸ καλόν μας. Ἀκόμη καὶ στὴν πειὸ μεγάλη λύπη μας, θὰ μᾶς γλυκάνῃ Ἐκεῖνος ὅπως γνωρίζει νὰ τὸ κάνῃ...

Ποτὲ δὲν χάνω τὴν ἐλπίδα,
ποὺ ἔχω στὸν καλὸν Θεό.
Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν Τὸν εἶδα
πιστεύω καὶ Τὸν ἀγαπῶ.

Ο ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ καλῶς ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχῃ Ἐκκλησία οὔτε καὶ Σωματεῖα θὰ μποροῦσαν νὰ ὑπάρξουν. Ἂν τὰ Σωματεῖά μας ἀντιπροσωπεύουν τὰ διάφορα Τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡ Ἐκκλησία μας ἀντιπροσωπεύει τὸ σύνολον.

Καὶ ὑπάρχει ἡ ἀδήριτος ὑποχρέωσις ὅπως ἕκαστον μέλος παντὸς Ἑλληνικοῦ Σωματείου εἶναι καὶ μέλος εἰς ἐπιτόπιον Κοινότητα. Καὶ συγχρόνως, ὅπως ἕκαστον Σωματεῖον προσφέρῃ ἐκ τοῦ ταμείου του ὄχι ὀλιγώτερον τῶν 25 δολλαρίων ἐτησίως εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν διὰ τὰς ἀνάγκας της ἵνα ἐπὶ τέλους ἀποκτήσῃ αὕτη ἓν ἐπιβλητικὸν Μητροπολιτικὸν κτίριον, ἀντάξιον τῆς ἀποστολῆς της καὶ σεμνυνώμεθα ὅλοι μας.

Οἱ Καθολικοὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ κόσμου ὅλου δίδουν καὶ τὰ χρήματα αὐτῶν καὶ προσφέρουν πάσας των τὰς δυνάμεις διὰ τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης, τὸν αἰωνίως Ἰταλόν.

Δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε πρέπον ὅπως ἕκαστον μέλος τοῦ κάθε Σωματείου μας ἀνήκῃ ὑποχρεωτικῶς εἰς μίαν Κοινότητα, ὅπως καὶ ἕκαστον Σωματεῖον διὰ τῆς συνεισφορᾶς του νὰ εἶναι μέλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας;

Οὔτε ἡ «Γκάπα» οὔτε ἡ «Ἀχέπα» οὔτε καὶ αἱ τοπικαὶ Ὀργανώσεις μας καὶ οἱ παντοειδεῖς Σύλλογοι θὰ περισώσουν τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀλλὰ μόνον ἡ αἰωνόβιος δρῦς, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ὅλοι μας.

ΔΗΜΗΤΡ. Β. ΤΣΙΑΜΑΡΔΑΣ

ΠΟΙΗΤΑΙ ΄Η ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΙ--ΜΕΛΩΔΟΙ ΄Η ΜΕΛΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης Σελίδος

σήμερον, 33) Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, μαθητὴς ὑπάρξας τοῦ Χρυσοστόμου καὶ διακριθεὶς ὡς μελῳδός, 34) Νεῖλος, καὶ αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Χρυσοστόμου, ἀκμάσας κατὰ τὸ 450, 35) Θεοδώρητος ὁ Κύρου ἐπίσκοπος, μαθητὴς καὶ αὐτὸς τοῦ Χρυσοστόμου, ἀκμάσας κατὰ τὰ 387-458 μ. Χ., 36) Πρόκλος, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸν θρόνον κατὰ τὸ 435 μ. Χ., 37) ΄Ανθιμος καὶ Τιμοκλῆς ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν τῶν Τροπαρίων ἀκμασάντων κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Ε΄ αἰῶνος, 38) Ἀνατόλιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 449 μ. Χ.. 39) Ἀνδρέας ὁ Πυρός, ἀκμάσας κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ε΄ αἰῶνος, 40) Γεώργιος ὁ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του καλούμενος χοιροβοσκός καὶ ἀκμάσας κατὰ τὸν Ε΄ αἰῶνα, 41) Κῦρος ὁ Σμύρνης Ἐπίσκοπος, ἀκμάσας καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν Ε΄ αἰῶνα, 42) Αὐξάντιος ὁ Ἀββᾶς τῆς Βιθυνίας, ἀκμάσας καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν Ε΄ μ. Χ. αἰῶνα καὶ τῇ προσκλήσει τοῦ αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ λαβὼν μέρος εἰς τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, 43) Συμεὼν ὁ Θαυμαστορείτης, ἀκμάσας κατὰ τὰ 527-595 μ. Χ., 44) ΄Ο Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, ἀκμάσας κατὰ τὸν Ζ΄ αἰῶνα, τοῦ ὁποίου τὰ Τροπάρια, «Φωνὴ Κυρίου», κλπ., ψάλλονται κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων, 45) Γεώργιος ὁ Συρακουσῶν, ὁ καὶ Σικελιώτης καλούμενος, καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ Ζ΄ μ. Χ. αἰῶνος, 46) Γεώργιος Πισίδης, σύγχρονος τοῦ Πατριάρχου Σεργίου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ἀκμάσας κατὰ τὸν Ζ΄ αἰῶνα, ὁ καὶ κατά τινας ποιήσας τὸ Ἀριστούργημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ποιήσεως, Τὸν Ἀκάθιστον ΄Υμνον, 47) Θεόδωρος ὁ Συκεώτης, σύγχρονος τοῦ Πισίδου, 48) Μάξιμος ὁ ΄Ομολογητής, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως γεννηθεὶς κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ζ΄ αἰῶνος καὶ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 740 μ. Χ., 49) Λέων Βύζας ἢ Βυζάντιος, ἀκμάσας κατὰ τὸν Ζ΄ αἰῶνα, 50) Κοσμᾶς ὁ Ζένος ἢ Ἱκέτης, ὁ ὑπὸ τοῦ Σεργίου, πατρὸς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἀγορασθεὶς αἰχμάλωτος Σαρακηνῶν, καὶ ὑπάρξας ἄριστος διδάσκαλος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ θετοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ Κοσμᾶ Ἁγιοπολίτου ἢ Ἱεροσολυμίτου καὶ Μελῳδοῦ καλουμένου, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 740 μ. Χ., 51) Ρωμανὸς ὁ Μελῳδός, ὁ μέγιστος καὶ κορυφαῖος τῶν ὑμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ποιητὴς τῶν Κοντακίων, κατὰ τὸν Συναξαριστὴν ὁ ποιήσας ὑπὲρ τὰ χίλια Κοντάκια, τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχει τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, «Ἡ Παρθένος σήμερον», 52) Γρηγόριος ὁ Διάλογος, ὁ καὶ Γρηγόριος ὁ Μέγας καλούμενος Πάπας τῆς Ρώμης, ὁ προσθέσας ἄλλους τέσσαρας Πλαγίους ἤχους, Πλ΄. α΄, Πλ. 6΄, Πλ. γ΄, ἢ Βαρύν, καὶ Πλ. δ΄, εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἀμβροσίου Μεδιολάνων κανονισθέντας Πρώτους Κυρίους ἤχους καὶ ἀκμάσας κατὰ τὰ 590-604 μ. Χ., ὡς Πάπας τῆς Ρώμης, ζήσας περὶ τὰ 72 ἔτη, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ὕμνοι ψάλλονται καὶ μέχρι σήμερον εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, 53) Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολυμίτης καὶ Ἐπίσκοπος Κρήτης, ὁ γνωστότατος ἰδίως διὰ τὴν γλαφυρωτάτην ποίησίν του, καλουμένην «Μέγας Κανών», ἀκμάσας κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ζ΄ αἰῶνος, καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἱεροσολύμων Πατριάρχου παραστὰς εἰς τὴν τὸ 6΄ ΣΤ΄. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, 54) ΄Ο Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἢ Μοναχός, ἢ καὶ Ἀρκλᾶς καλούμενος, ὁ συστηματοποιήσας τὴν μέχρι σήμερον χρησιμοποιουμένην Ὀκτώηχον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ γεννηθεὶς κατὰ τὸ 678 καὶ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 756 μ. Χ., ὁ καὶ πρῶτος συγγράψας θεωρίαν Μουσικῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Πενταχόρδου, 55) Κοσμᾶς ὁ Μελῳδός, ὁ θετὸς ἀδελφὸς τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἱεροσολυμίτης καὶ Ἁγιοπολίτης καὶ Μελῳδός, καὶ διατελέσας Ἐπίσκοπος Μαϊουμᾶ (Μαϊάμη) τῆς Γάζης κατὰ τὸ 750 μ. Χ., 56) ΄Ο Στέφανος ὁ Σαββαΐτης, ὡς ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Σάββα μονάσας, ἀκμάσας κατὰ τὸν αὐτὸν πρὸς τὸν τοῦ Δαμασκηνοῦ αἰῶνα καὶ τελευτήσας κατὰ τὸ 790 μ. Χ. 57) Ἰάκωβος ὁ Ἐδέσσης Ἐπίσκοπος καὶ αὐτός, ἀκμάσας κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ζ΄ καὶ ἀρχὰς τοῦ Η΄ μ. Χ. αἰῶνος, 58) Ἡλίας ὁ Κρήτης, εἷς ἐκ τῶν ὑμνογράφων τοῦ Η΄ μ. Χ. αἰῶνος, 59) Νικηφόρος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἀκμάσας καὶ αὐτὸς περὶ τὰ τέλη τοῦ Η΄ καὶ ἀρχὰς τοῦ Θ΄ αἰῶνος, 60) Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 762 μ. Χ. καὶ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 829 μ. Χ. 61) Ἰωσὴφ ὁ Θεσσαλονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἀκμάσας κατὰ τὸν πρῶτον ἥμισυ τοῦ Θ΄ μ. Χ. αἰῶνος, ὁ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Θεοδώρου συντάξας τὸ μέχρι σήμερον ἐν χρήσει τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπάρχον Τριῴδιον, 62) Ἀνατόλιος ὁ Στουδίτης, μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου, ἀκμάσας κατὰ τὰ τέλη τοῦ Η΄ καὶ ἀρχὰς τοῦ Θ΄ αἰῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀποδίδονται τὰ Στιχηρὰ Τροπάρια, τὰ ἐπιγραφόμενα ἐν τῇ Παρακλητικῇ «Ἀνατολικά», 63) Θεόκτιστος ὁ Στουδίτης καὶ αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου, 64) Κλήμης ὁ Στουδίτης, ὁ γράψας κανόνας, ἐπὶ τῶν ὁποίων φέρεται τὸ ὄνομά του «Κλήμεντος», καὶ τοῦ ὁποίου τὰ χειρόγραφα σώζονται εἰς διαφόρους βιβλιοθήκας τῆς Εὐρώπης, 65) Κυπριανὸς ὁ Στουδίτης καὶ αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου, ἀκμάσας κατὰ τὸν Θ΄ αἰῶνα, 66) Συμεὼν Μοναχός, μαθητὴς καὶ αὐτὸς τοῦ Θεοδώρου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, 67) καὶ 68) Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης οἱ Γραπτοὶ αὐτάδελφοι ὀνομαζόμενοι, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ Θεόφιλος ὁ Εἰκονομάχος αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐγγράψει ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου δώδεκα στίχους Ἰαμβικούς, καὶ τῶν ὁποίων, ὁ μὲν Θεόδωρος ἀπέθανε τὸ 838, ὁ δὲ Θεοφάνης τὸ 850 μ. Χ., 69) Ταράσιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἀκμάσας κατὰ τὰ μέσα τοῦ Η΄ καὶ ἀρχὰς τοῦ Θ΄ αἰῶνος, 70) Μεθόδιος ὁ ΄Ομολογητής, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀκμάσας τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Θ΄ αἰῶνος, 71) Μητροφάνης ὁ Σμύρνης Ἐπίσκοπος, ἀκμάσας καὶ αὐτὸς περὶ τὰ μέσα τοῦ Θ΄ αἰῶνος, 72) Ἐφραὶμ Καρίας, ἀνθήσας περὶ τὰ μέσα τοῦ Θ΄ μ. Χ. αἰῶνος. 73) Βασίλειος ὁ Μακεδών, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου καὶ μελῳδὸς ἄριστος, τὸ 867, 74) Γεώργιος ὁ Ἀμάστριδος Ἐπίσκοπος τὸ 870, 75) Θεοστήρικτος Μοναχός, ὑμνογράφος καὶ μελῳδὸς τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς Θεοτόκον, Θ΄ αἰῶνος, 76) Γεώργιος ὁ Νικομηδείας Ἐπίσκοπος Θ΄ αἰῶνος, 77) Σέργιος ὁ Ἁγιοπολίτης Θ΄ αἰῶνος, 78) Θεοδόσιος Συρακουσῶν Θ΄ αἰῶνος, 79) Θέκλα Μοναχὴ τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος, 80) Ἀνατόλιος ὁ Θεσσαλονίκης ἐπίσκοπος Θ΄ αἰῶνος, 81) Ἰωσὴφ ὁ ΄Υμνογράφος, ὁ πολυγραφώτατος τῶν ΄Υμνωδῶν τοῦ Θ΄ αἰῶνος, ἀκμάσας κατὰ τὰ 840-883 μ. Χ., 82) Ἰγνάτιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον ὁ Μέγας Φώτιος, 83) Φώτιος ὁ Μέγας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ψηφισθεὶς καὶ ἀναδειχθεὶς τὴν 25ην Δεκεμβρίου τοῦ 857 μ. Χ. ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, πατριαρχεύοντος τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ἡ τελικὴ διαίρεσις τῆς Ἀνατολικῆς ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, 84) Λέων ὁ Σοφός, ἢ Δεσπό-

της, ἢ Βασιλεὺς ἐπιγραφόμενος, ἀκμάσας τὸ 886-911 μ. Χ., ὁ καὶ ποιητὴς τῶν ἕνδεκα Ἑωθινῶν, 85) Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ καὶ ποιητὴς τῶν Ἐξαποστειλαρίων τῶν Ἀνασασίμων, 86) Συμεὼν ὁ Μεταφραστής, μέγας Λογοθέτης ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, 87) Βασίλειος Πηγοριώτης, ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, 88) Κασιανή, ἢ Κασία ἢ καὶ Ἰκασία Μοναχή, ἡ ποιήτρια τοῦ περιφήμου Τροπαρίου «Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις» ἀκμάσασα ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου, 89) Γαβριὴλ Ἱερομόναχος Θ' αἰῶνος, 90) Ἰωάννης Καμενιάτης, ἀρχὰς Ι' αἰῶνος, 91) Βαρθολομαῖος Μοναχός, καὶ αὐτὸς τοῦ Ι' αἰῶνος, 92) Παῦλος ὁ Ἀμμορίου, ὁ καὶ τῆς Εὐεργέτιδος, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐμόνασεν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Θεομήτορος τῆς Εὐεργέτιδος, 93) Νικηφόρος ὁ Ἡθικός, Μοναχός, ὑμνωδὸς Ι' αἰῶνος 95) Ἰωάννης ὁ Κουκουμᾶς, ὁ ζήσας πρὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη, 96) Ἰωάννης ὁ Εὐχαίτων Ἐπίσκοπος, ὁ καὶ Μαυρόπους ἐπικληθείς, καὶ ἀκμάσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, 97) Γεώργιος Σκυλίτσης, 98) Λέων Μαΐστωρ, 99) Νικήτας Σερρῶν 100) Θεοφάνης Κεραμεύς, Ἐπίσκοπος Ταυρομεας καὶ 101) Μιχαὴλ Ψελλός, ὅλοι ἀκμάσαντες οἱ τελευταῖοι πέντε κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΑ' καὶ ἀρχὰς τοῦ ΙΒ' μ. Χ. αἰῶνος καί τινες ἄλλοι.

Ἐκ τῶν χειρογράφων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ποιητῶν ἢ ὑμνογράφων καὶ μελῳδῶν τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ πλεῖστα ἔχουν ἀπωλεσθῇ, πρὸ παντὸς τῶν ποιητῶν τῶν ἀκμασάντων κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς αἰῶνας μ. Χ., δὲν φαίνεται νὰ παρουσιάζωνται εἰς κανὲν βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας μας. Πολὺ πιθανὸν ὅμως τινὰ ἐκ τῶν ἀνωνύμων ἀναφερομένων τροπαρίων νὰ εἶναι ἔργα τῶν ποιητῶν καὶ ὑμνογράφων τῶν αἰώνων τούτων. Τινὰ ἐκ τῶν τροπαρίων τῶν ποιητῶν καὶ μελῳδῶν τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ τῶν μετέπειτα σώζονται μέχρι σήμερον εἰς τοὺς κώδικας τῶν Βιβλιοθηκῶν, 1) Μοναστηρίων Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, 2) Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 3) Μοναστηρίου Ἁγίας Αἰκατερίνης ἐν τῷ Ὄρει Σινᾷ, 4) Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, 5) Τῆς ἐν Χάλκῃ Μονῆς τῆς Θεοτόκου, 6) τῆς Μαρκιανῆς Βιβλιοθήκης Μονῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, 7) Τῆς Μαρκιανῆς Βιβλιοθήκης, 8) Τοῦ Βατικανοῦ, 9) Τοῦ Πατριαρχείου ἐν Ρωσσίᾳ καί τινων ἄλλων πόλεων τῆς Εὐρώπης.

(Ἕπεται συνέχεια)

Διαδίδετε

ὅπου καὶ ὅσον δύνασθε τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν». Εἶνε τὸ μόνον Ἑλληνικὸν Θρησκευτικὸν Δεκαπενθήμερον Περιοδικὸν εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν.

Ἀρχιμ. Γ. Π.

«ΚΥΡΙΕ ΔΙΔΑΞΟΝ ΗΜΑΣ»

Ἡ ἐπιτυχὴς ἐκπλήρωσις τῆς ἀποστολῆς τοῦ χριστιανοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον οὗτος θὰ θελήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὸ σύμπαν μὲ ἀπόλυτον Παντοδυναμίαν καὶ ἀπόλυτον Σοφίαν.

Ὁ Χριστιανὸς ζητεῖ — ὑποτίθεται ὅτι ζητεῖ — ὁδηγίας σχετικῶς μὲ τὰς συνθήκας τῆς ἐπιγείου αὐτῆς ζωῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς διδάσκει σαφῶς τὴν βεβαιότητα τῆς πάντοτε προθύμου βοηθείας τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις καὶ ὑφ' ὅλας τὰς συνθήκας. Σαφέστατα συνιστᾶ τὸ «ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου».

Πολλοὶ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων διετήρησαν ἀπαρασάλευτον τὴν ἐμπιστοσύνην των πρὸς τὸν Θεὸν παρ' ὅλας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, παρ' ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὰς θλίψεις καὶ ἐνίσχυσαν τοὺς ἑαυτούς των μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι μετὰ θάνατον θὰ κατανοήσωσι καλύτερον τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κατανοήσουν πλήρως ἐφ' ὅσον ἔζων.

Διὰ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εὐγνωμονέστερον ἠμποροῦμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκδηλώνεται ἔναντι τῶν δημιουργημάτων Του κατὰ τρόπον τρυφερώτατον καὶ συμπαθῆ καὶ ἁρμονικώτατον. Εἶνε ἀξιοπαρατήρητον ὅτι ἐν τῷ Προφήτῃ Ἡσαΐᾳ ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς εἰς τὸ 5ον ἐδάφιον τοῦ 43 κεφαλαίου: «Ἐγώ σε ἠγάπησα» καὶ εἰς τὸ 13ον ἐδάφιον τοῦ 66 κεφαλαίου τὰ ἑξῆς: «ὡς εἴ τινα μήτηρ παρακαλέσει, οὕτω καγὼ ὑμᾶς παρακαλέσω» (παρηγορήσω). Ὅλη δὲ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μας Ὑμνογραφία εἶνε γεμάτη ἀπὸ παρομοίας συστάσεις.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδαπάνησεν, ὡς γνωρίζομεν, ὅλον τὸν ἐπὶ γῆς βίον Του ἐν τῇ θείᾳ προσπαθείᾳ Του ὅπως πείσῃ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι μία θετικωτέρα γνῶσις τῆς ἀληθείας κάμνει τὸν ἄνθρωπον πραγματικῶς ἐλεύθερον. Εἶπε: —«Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς».

Ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ σημασία τῆς γνώσεως, ἡ συνεχὴς μνεία τῶν ἀποκεκαλυμμένων θείων ἀληθειῶν σχετικῶς μὲ τὴν Παντοδυναμίαν, ἐτονίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, ὅταν οὗτος, ὑπὸ θείαν ἔμπνευσιν, προέτρεπε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ νὰ φυλάσσουν τὸν Νόμον καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, λέγων: —Ἄκουε Ἰσραὴλ καὶ φύλασσε Νόμον. Τοὺς λόγους οὓς παραγγέλλω σοι σήμερον φυλάξεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου».

Καὶ διὰ νὰ φυλάξῃ κανεὶς εὐπειθέστατα τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δρέψῃ πλούσια τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης του εὐπειθείας, εἶνε ἐπάναγκες νὰ ἔλθῃ πλησιέστερον πρὸς Αὐτόν. Μὲ ἄλλας λέξεις εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μάθῃ πῶς νὰ προσεύχηται ὀρθῶς· εἶνε ἀνάγκη καὶ μὲ ἔργα νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ «Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι» (Λουκ. 11,2).

Ὅταν οἱ μαθηταὶ παρετήρησαν πόσον ἀποτελεσματικώτατα πάντοτε ὁ Κύριός των ἤτο εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρός Του, ἐζήτησαν νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς πῶς νὰ προσεύχωνται (Λουκᾶς ΙΑ' 2). Καὶ ἡ ἐπιθυμία των εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ δοθῇ ἡ περιληπτικὴ ἐκείνη «Κυριακὴ

Προσευχή», τὸ Πάτερ ἡμῶν· ἡ προσευχὴ ἐκείνη ἡ ὁποία ἐξυπηρέτησε τόσον θαυμασίως τὸν Χριστιανὸν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλας του τὰς περιπτώσεις τοῦ βίου του, τόσον εἰς τὰς λύπας ὅσον καὶ εἰς τὰς χαράς.

Ὅπως οἱ μαθηταί, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστιανισμοῦ πρέπει νὰ ἐπιθυμοῦν διακαῶς νὰ μανθάνουν πῶς νὰ προσεύχωνται μὲ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον τρόπον, μὲ τὴν ἰδίαν ἐκείνην βεβαιότητα καὶ τὴν ἰδίαν πεποίθησιν μὲ τὴν ὁποίαν προσηύχετο καὶ ὁ Θεὸς—Διδάσκαλος τοῦ Ὁποίου αἱ ταπειναὶ προσευχαὶ ἦσαν γεμᾶται ἀγάπης πρὸς τὴν ἀλήθειαν· πρέπει νὰ θέλουν νὰ συναρμονίζουν τὴν ἄποψιν τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν αἴτησιν «γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Ὁ καλὸς Χριστιανὸς πρέπει νὰ κατανοῇ ὅτι ἡ εὐτυχία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Θείου Νόμου. Διότι εἶνε πραγματικῶς εὐλογία Θεοῦ νὰ εἶνε στερῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἀμέσου ἐξαρτήσεώς του ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Παντοδυνάμου, τοῦ Πανσόφου Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος μετ' ἀγάπης ἐκτάκτου κυβερνᾷ καὶ προστατεύει ὅλην τὴν πλάσιν Του.

Κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὅλοι ἔχομεν ἴσως παραδείγματα ὅτι εἶνε δυσκολώτατον, ἔξω ἴσως τῶν δυνάμεών μας νὰ γνωρίσωμεν ἐνσυνειδήτως τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς αὐτήν. Ὡς μαθηταὶ Ἐκείνου ὅμως εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνθυμώμεθα τὰς πρώτας τοὐλάχιστον ἀληθείας μὲ τὰς ὁποίας, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, διὰ τῆς ἄκρας ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, ἐξοικειώθημεν. Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ συμμορφώμεθα ἐν τούτοις καὶ μὲ τὰς ἄλλας ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰς ὁποίας ἐνδέχεται νὰ μὴ δυνάμεθα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ ἐννοήσωμεν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προστατεύομεν τὸν ἑαυτόν μας. Καὶ τὸ προστατευτικὸν αὐτὸ ἔργον μας συνίσταται εἰς τὸ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴ ἀνεχώμεθα τὴν διαστρέβλωσιν αὐτῆς.

Ἐφ' ὅσον ἐβαπτίσθημεν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Χριστιανικῇ Κολυμβήθρᾳ καὶ παρεδέχθημεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε τὸ πᾶν, παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ κυβερνᾷ τὰ πάντα μὲ ἀγαθωσύνην, πρέπει νὰ ἐφαρμόζωμεν τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν καὶ ἐν τῇ πράξει, ἀδιάφορον πόσους πειρασμούς, ἀδιάφορον πόσας παγίδας καὶ ἂν θὰ προϋβαλλε πάντοτε ἡ κακία. Ἂς παραδεχώμεθα εὐγνωμόνως τὸ γεγονὸς τῆς καλῆς διοικήσεως τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ πιστῶς ἂς ἐφαρμόζωμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τοῦ βίου μας ἡ ὁποία μᾶς φαίνεται δύσκολος, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ ὁποία ἀπειλεῖ τὴν ἀτομικὴν ἢ συνολικὴν ἁρμονίαν.

Ἐὰν εἴμεθα πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ κατανοήσωμεν καὶ νὰ ἐφαρμόσωμεν χριστιανικῶς τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἴδωμεν μὲ ἐντελῶς διάφορον βλέμμα τὰ πάντα. Καὶ τότε ἡ φαινομενικὴ πλάνη θὰ ἐκλείψῃ ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος παντοῦ, πάντοτε καὶ ὑφ' ὅλας τὰς περιπτώσεις. Θὰ καταδειχθῇ τότε ὅτι ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ εἶνε φαινομενικὴ καὶ ὅτι τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὴν σκέψιν ἡ ὁποία «μένει ἐν τῇ ἀληθείᾳ». Θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι κάθε κακὸν εἶνε πεπερασμένον, ἀπατηλόν, ὑλικόν γηΐνου φύσεως.

Ἰδοὺ κατωτέρω ἓν χαρακτηριστικὸν σύγχρονον παράδειγμα καταδεικνῦον τὰ ἀνωτέρω:

Ἕνας κύριος, ἐκ τῶν Μεσοδυτικῶν Πολιτειῶν, ἐπεσκέφθη τὴν περασμένην ἑβδομάδα τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως. Ὁ κύριος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο πολέμιος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν οἰκίαν κάποιου πραγματικῶς θρησκεύοντος συγγενοῦς του.

Ἐνῶ ἐπερνοῦσε τὸ βράδυ ἐκεῖνο μετ' αὐτοῦ ἐξεδήλωνε σημεῖα στενοχωρίας καὶ ἀνέφερε πόσον δυστυχὴς ἦτο ἀπὸ τὴν ἀκατάστατον αὐτὴν ζωήν. Ὁ συγγενής του, μετ' ἐξαιρετικῆς συμπαθείας, τοῦ ὑπέμνησε μὲ τρόπον τὴν μεγάλην παρηγορίαν τὴν ὁποίαν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν.

Ὁ ἐπισκέπτης ἤκουσε μὲ ἀρκετὴν φιλοφροσύνην καὶ ὅταν ἡ ἐπίσκεψις ἐτελείωσεν, ὁ ἄθρησκος κύριος ἐζήτησεν ὅπως καὶ οἱ δύο προσευχηθοῦν.

Τὴν ἑπομένην ὁ ἐπισκέπτης ἐλευθέρως καὶ εὐχαρίστως ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συγγενεῖς του οἱ ὁποῖοι μὲ στενοχωρίαν ἔβλεπον τὴν ἀντιπάθειάν του πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν ὅτι ἡ στενοχωρία του καὶ ἡ ἀπογοήτευσις τὸν ἀφῆκαν ἤδη καὶ ὅτι τόρα ἔβλεπε τὰ πράγματα μὲ διαφορετικὸν πλέον βλέμμα.

Ἰδοὺ λοιπόν, διὰ τοῦ ἀνωτέρω παραδείγματος δίδεται μία ἀκόμη ἀπόδειξις τῆς πανσόφου τοῦ Θεοῦ διοικήσεως ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καὶ ἐν οὐρανῷ. Ἰδοὺ μία ἀκόμη ἀπόδειξις τοῦ τί ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν δημιουργημάτων Αὐτοῦ κάμνει διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Θεία Ἀρχή, ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὸ βασίλειόν Του καὶ ἡ δύναμίς Του εἶνε παραγωγικὴ καλοῦ μόνον. Ἱκανότης μας ὅθεν τοῦ νὰ γνωρίσωμεν καὶ νὰ ἀποδείξωμεν τοῦτο εἶνε ἐκ Θεοῦ δεδομένη. Καὶ τὸ μέγα κριτήριον, ἡ ἀσφαλὴς δοκιμὴ εἶνε τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:—Προσπαθοῦμεν νὰ ἐνθυμώμεθα, προσπαθοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν, πάντοτε ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καὶ ἐν οὐρανῷ ὁ Θεὸς εἶνε Παντοδύναμος, Ὑπέρτατος, Ἀπόλυτος; Ἐπωφελούμεθα ἀπὸ τὴν γνῶσιν αὐτὴν φέροντες πλούσια καὶ δαψιλῆ ἀποτελέσματα ἀμέσως, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν παραγγελίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς;

Ἂς ζητῶμεν πάντοτε ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς τοῦ νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἀλήθειαν τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν. Ἂς τονίζωμεν καλῇ τῇ πίστει, καὶ ὄχι μὲ τὰ χείλη μας μόνον, τὴν σωστικὴν προσευχήν:—«Κύριε, Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς».

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ"

Εἰς τὰ Γραφεῖά μας εὑρίσκονται ὀλίγοι τόμοι τοῦ Πρώτου, Δευτέρου, Τρίτου καὶ Τετάρτου "Ετους τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ», στερεῶς καὶ κομψῶς δεδεμένοι μὲ πανί, τιμῶνται δὲ ἕκαστος δολλ. 3.00 καὶ ἀποστέλλονται πανταχοῦ ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ Τόμοι τοῦ ἀξιολόγου τούτου Θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ μας πρέπει νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ καθὼς καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον κάθε Κοινότητος. Ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» εἶναι ὠφελιμώτατον ἀνάγνωσμα διὰ πᾶσαν Ἑλληνικὴν Οἰκογένειαν καὶ τὸ καλλίτερον δῶρον δι' οἱανδήποτε περίστασιν. Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER

25-19 30th Drive — Astoria, L. I.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

	'Ονοματεπώνυμον Νυμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον 'Ιερεὺς
'Ιούν. 22	Παναγ. Β. Κοσμᾶς	'Αρετὴ Ι. Ντοβόλου	Minneapolis, Minn.	Αἰδ. Ι. Βουρνάκης
'Ιούν. 22	Σπυρίδων Ε. Δουρδούνας	Julia Decimile	New York, N. Y.	'Αρχ. Ε. Τσουρουνάκης
» 25	Γεώργιος Δ. Κομνηνὸς	Δήμητρα Ν. Σγούρου	Garry, Ind.	'Αρχιμ. Εἰρ. Κασσιματης
» 25	Νικόλαος Ι. Σπυρόπουλος	'Αγγελικὴ Δ. Λάσκου	Gary, Ind.	'Αρχιμ. Εἰρηναῖος Κασσιμάτης
'Ιούλ. 2	Μάρκος Κ. Λάμπρου	'Αρετὴ Χ. Καρκαλέξη	Lansing, Mich.	Αἰδ. Φ. Σεβαστιάδης
» 2	'Αναστ. Γ. 'Εμμανουὴλ	Μαρία Κ. Σακελλαρίδου	Cleveland, Ohio	'Αρχιμ. Χρυσόγ. Λαυριώτης
» »	'Αθανάσιος Π. 'Αγραφιώτης	Εὐδοκία Δ. Ρουβᾶ	Monessen, Pa.	Αἰδ. Α. Καίσαρης
» 2	Γεώργ. Σ. Μαντάλας	Παρασκευὴ Π. Μουρούση	So. Bend, Ind.	'Αρχ. Α. 'Αρκαδίου
» 2	Παναγ. Ν. Ζαχαριάδης	Αἰκατ. Π. Κανδήλου	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης
'Ιούλ. 2	Χαράλαμπος Γ. Μαρκόπουλος	'Αθαν. Ε. Πιπεργιᾶ	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Π. Στάμος
» 3	Βασίλειος Γ. Πούρικας	'Ανθούλα Γ. Βασιώτη	Nashua, N. H.	**Αἰδ. Χρῆστος Παπαχρήστου**
» 4	Κωνστ. Β. Φερέκος	'Ελένη Χ. Μαλόνεϋ	Bridgeport, Conn.	Αἰδ. Π. Ραπτέλης
» 6	'Ιωάννης Ε. Μπεκατῶρος	'Αλεξάνδρα Δ. Κοκκίνη	Brooklyn, N. Y.	**Αἰδ. Βασίλειος Μιχαλόπουλος**
» 8	Παναγ. Γ. Καλογερᾶς	Βασιλικὴ Π. Γαρδικιώτου	Cleveland, Ohio	'Αρχιμ. Χρ. Λαυριώτης
» 8	Γεώργ. Π. Πεντεφούντης	Ὄλγα Κ. Πετροπούλου	San Francisco, Cal.	Αἰδ. Κωνσταντῖνος Τσαπραλῆς
» 8	Στυλιανὸς Μ. Μουζάκης	Ἄννα Α. 'Αθανασιάδου	Detroit, Mich.	'Αρχιμ. 'Ιωακ. Δουλγεράκης
» 9	Γεώργιος Κ. Λαγκούμης	Ὄλγα Λαγάνα	New York, N. Y.	'Αρχ. Μ. Κουρκουλῆς
» 9	Παναγ. Δ. Σαρρηγιάννης	Ρόζα Α. Σέκοβιτς	Great Falls, Mont.	Αἰδ. Γ. Στεφανόπουλος
» 9	Βασίλειος Ε. Χρηστόπουλος	Μελανθία Δ. Μονέδα	Providence, R. I.	**Αἰδ. Παναγιώτης Μιχαηλίδης**
» 9	Γεώργιος Α. Γουλόπουλος	Εὐθυμία Γ. Μάντζαρη	Providence, R. I.	Αἰδ. Π. Μιχαηλίδης
» 9	Παναγ. Κ. Δούβρης	'Ελένη Ν. Φρατζῆ	Salt Lake City, Utah	**Αἰδ. Χαράλ. Τζαβαλᾶς**
» 9	Γεώργιος Π. Καραμπῆς	Σοφία Ν. Φέτση	Madison, Wisc.	'Αρχ. Χ. Τραχαδίας
» 9	Εὐθύμιος Α. Τσαγκάρης	Παναγιώτα Σ. Χιώτου	New York, N. Y.	Αἰδ. Ε. Χρυσολωρᾶς
» 9	Μιχαὴλ Α. Πάππας	Χρηστίνα Α. 'Αναστασάκου	New York, N. Y.	Αἰδ. Ε. Χρυσολωρᾶς
» 9	Κωνστ. Σ. Μποτκάρης	'Ελένη Α. Καραμάρκου	Bridgeport, Conn.	Αἰδ. Παναγιώτης Ραπτέλης
» 9	'Ανδρέας Π. Μπάρκουλης	'Ελένη Π. Μαλλιάρα	Chicago, Ill.	'Αρχ. Γ. Ματθόπουλος
» 9	'Ιωάν. Δ. Παναγούλιας	Μαρ. Κ. 'Αντωνοπούλου	Nashua, N. H.	Αἰδ. Χρῆστος Παπαχρήστου
» 9	Ζήσης Ι. Λέζος	'Ελένη Δ. Κοκορίνη	Mobile, Ala.	Αἰδ. Σ. Χατζήνας
» 12	Εὐστάθιος Ν. Γκίκας	Διαμαντοῦλα Κ. Διομῆ	Memphis, Tenn.	Αἰδ. Α. Παπαδημητρίου
» 12	'Ιωάννης Α. 'Αγγελῆς	'Ιωάννα Α. Μπαλασάκη	Richmond, Va.	'Αρχιμ. Θεοδόσιος Σιδερῆς
» 13	'Ανδρέας Ν. Βηθούλκας	'Ελένη Ε. Βάντεμαρκ	Chicago, Ill.	'Αρχ. Κ. Γκλαβᾶς
» 13	Φραγκίσκος Α. Ρουμπῖνο	'Ιω. Β. Μιχαλακοπούλου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Βασίλειος Μιχαλόπουλος
» 15	Γεώργιος Ε. Ξυνιδάκης	Γιαννοῦλα Α. Δαμίκου	Denver, Colo.	'Αρχιμ. 'Ησαΐας Πασχόπουλος
» 16	'Αριστομ. Γ. Βεργῆς	'Αναστασία Π. Τζεύβελη	Newburyport, Mass.	Αἰδ. Π. Φρέντζος
» 16	Παντελεήμων Χ. Κοβάτνη	Γεωργία Π. Λεβιδιώτου	Detroit, Mich.	'Αρχιμ. Γερμ. Παπαναγιώτου
» 16	'Ιω. Α. Σαραντάκης	Π. Θ. Παπαγεωργακοπούλου	Cambridge, Mass.	Αἰδ. Θ. Σπυρόπουλος
» 16	'Αριστοτέλης Δ. Σαρρηγιάννης	Δέσπ. Λ. Νάτσου	Los Angeles, Cal.	'Αρχιμ. Ε. Γεωργιάδης
» 16	Νικόλαος Σ. Δράκου	Μαρία Γ. Μάτση	Cannonsburg, Pa.	Αἰδ. Γ. Στεφανῆς
» 16	'Αριστοφ. Κ. Ματσάγκας	Μαρία Δ. Τραβασσάρου	Corona, L. I., N. Y.	'Αρχ. Α. Γεροντιδάκης
» 16	'Ηλίας Γ. Κουτσιούρης	Εὐθυμία Ε. Καραγιάννη	Chicago, Ill.	'Αρχ. Γ. Ματθόπουλος
» 16	Στυλ. Θ. Μπεχλιβάνογλου	Κλεοπάτρα Α. Γούναρη	Baltimore, Md.	'Αρχ. Ι. Παπαχρήστου
» 16	Εὐστράτ. Χ. Βαμβακίτης	Δημητροῦλα Γ. Τακτικοῦ	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 16	Σταμάτιος Γ. Βελώνης	'Ελένη Σ. Ρός	Lynn, Mass.	'Αρχιμ. Χριστ. 'Αργυρίδης
» 16	Βασίλειος Ι. Καγκάνης	'Αντιγόνη Πάππα	Brooklyn, N. Y.	**Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος**
» 20	Θεόδωρος Π. Καραμπάτσος	'Ελένη Ι. Σιγαλοῦ	Chicago, Ill.,	**Αἰδ. Νικήτας Κεσές**
» 20	Γεώργιος Ν. Σπετογιάννης	Θεοδώρα Δ. Διομήλου	Marcus Hook, Pa.	Αἰδ. Χ. Μουρκίδης
» 20	'Ιω. Δ. Κουτσογιαννόπουλος	'Ιουλία Ν. Γκίκα	Houghton, Mich.	Αἰδ. Σ. Σαρρηνικολάου
» 20	'Ιωάννης Δ. Κανελλάκος	'Ελένη Π. Μανωλάκου	Providence, R. I.	Αἰδ. Π. Μιχαηλίδης
» 20	Νικ. Π. Παπαμανωλόπουλος	Μαργ. Μ. Λέντη	Kansas City, Kansas	'Αρχιμ. Γερμ. Γεωργίου
» 21	'Ιωάν. Σ. Βενιαμὶν	Μαρία Μ. Τσαβλοπούλου	Tarpon Springs, Fla.	Αἰδ. Θεόφ. Καραφύλλης
» 22	Σταῦρος Σπηλιόπουλος	Μαρία Κ. Κλάβερ	Chicago, Ill.	Αἰδ. Α. Σαραντίδης
» 22	Νικόλαος Κ. Τσιαγᾶς	Εὐριδίκη Κ. Κόζιαλη	Chicago, Ill.	'Αρχ. Γ. Ματθόπουλος
» 22	Λούης Φ. Σμὶθ	Θεοδώρα Χ. Σπυροπούλου	Milwaukee, Wisc.	'Αρχιμ. Βενιαμὶν Κόλλιας
» 23	Νικόλαος Γ. Δούκας	Εὐσταθία Σ. Σαραντίτου	San Francisco, Cal.	Αἰδ. Κωνστ. Τσαπραλῆς
» 23	'Ιωάννης Σ. Σαραντῖτος	Σταματία Β. Γλαυκίδου	San Francisco, Cal.	Αἰδ. Κωνσταντῖνος Τσαπραλῆς
» 23	Γ. Ν. Κατσιαδάμας 'Αναγνώστου—Α. Σ. Σταματάκου		Minneapolis, Minn.	Αἰδ. Ι. Βουρνάκης
» 23	Νικόλαος Ι. Μπιζάκης	'Ελένη Π. Γεωργιλάκη	Price, Utah.	Αἰδ. Σ. Ζῆς
» 23	Νικ. Γ. Κοκκινομάγουλος	Ἄννα Ε. Μαγκλῆ	Nassau, Bahamas	Αἰδ. Θ. Σπίρτος
» 23	Σταῦρος Γ. Μοσχοβίτης	Δέσπ. Ι. Καπετανγεωργίου	Farrell, Pa.	Αἰδ. Π. Σπάθης
» 23	Λεωνίδας Ν. Σάββας	Παναγιώτα Σ. Τσιγκάνου	Chicago, Ill.	**'Αρχιμ. Γ. Ματθόπουλος**
» 23	Παναγ. Ν. Κουφόγεωργας	Κωνστ. Ι. Τράμπα	Chicago, Ill.	'Αρχ. Γ. Ματθόπουλος
» 23	'Ιωάννης Δ. Σταυριανόπουλος	'Ιωάννα Ε. Τσάκαλη	Greenville, S. C.	Αἰδ. Μιχαὴλ Μερκούρης
» 23	'Ιωάννης Ν. Ταντάρου	Φιλία Μ. Πέρη	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Δ. Παπαντωνίου
» 23	Βασίλ. Η. 'Υφαντῆς	Σοφία Α. Πετροπούλου	Canton, Ohio	Αἰδ. Ι. Πετρόπουλος
» 23	Θεόδωρος Γ. Σμπιράκης	Μαρία Α. Παπαγιάννη	New York City	'Αρχ. Εἰρ. Τσουρουνάκης
» 23	Βασίλειος Η. 'Υφαντῆς	Σοφία Α. Πετροπούλου	Canton, Ohio	Αἰδ. Ι. Πετρόπουλος
» 23	'Αριστ. Σ. Γεωργιάδης	Χαρίκλεια Ι. Γιαννοπούλου	Chicago, Ill.	**Αἰδ. Νικήτας Κεσὲς**

ΝΕΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

Σχολικα Βιβλια

Ἐκδοθέντα ἐν Ἀμερικῇ διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ (Συνέχεια ἐκ τῆς Β′ σελίδος.)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ′. ΤΑΞΕΩΣ "ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ". — ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ.—Τὸ μόνον ἐγκεκριμένον διὰ τὴν Δ′. ἢ Ε′. Τάξιν. Ἀριστεῦσαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Διδακτ. Βιβλίων καὶ ἐγκριθὲν ὡς τὸ μόνον κατάλληλον Ἀναγνωστικὸν τῆς Δ′. Τάξεως ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου διὰ μίαν ἑπταετίαν. Νέα ἔκδοσις, Γ′., ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. Εἶναι βιβλίον παιδαγωγικῶς διαρρυθμισμένον, περιέχον μεθοδικῶς ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος ὁριζομένην ὕλην εἰς τὰ Ἑλληνικά, γραμματικὰς καὶ λεκτικὰς ἀσκήσεις, σύντομον Ἱστορίαν, ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν τῆς Ἑλλάδος, μὲ στοιχεῖα γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, Χάρτην τῆς Ἑλλάδος, λεξιλόγια, θέματα τῆς ζωῆς καὶ δράσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς, τὰ διατεταγμένα θρησκευτικὰ καὶ προσευχάς, τροπάρια καὶ ἐθνικὰ ποιήματα. Γραμμένον λογογραφικῶς μὲ ὕφος ἁπλῆς καθαρευούσης, ἁπλοποιημένον. Ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μὲ στοιχεῖα μεγάλα καὶ πλούσιον εἰς εἰκόνας. Δεδεμένον. Τιμᾶται 75 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ.—Μὲ ὕφος τερπνὸν καὶ γλῶσσαν ἁπλουστάτην ἀναγράφονται εἰς τὸ Θρησκευτικὸν τοῦτο Ἀναγνωστικὸν ὅλα ὅσα ὁ ἐδῶ Ἑλληνόπαις πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἔχει ἐξαιρετικῶς μεγάλα γράμματα, ἰδίᾳ εἰς τὰς πρώτας σελίδας, προσευχάς, διδάγματα, συγκεντρωτικὰς ἐρωτήσεις καὶ πλείστας ὅσας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Ὑπὸ πολλῶν χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικόν. Ἔκδοσις πολυτελής, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, πανόδετος. Τιμᾶται 50 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ.—Τὰ ὡραιότερα κεφάλαια τῆς Καινῆς Διαθήκης περιλαμβάνονται εἰς ὕφος τερπνότατον καὶ διηγηματικόν. Γλῶσσα ἁπλουστάτη, εἰκόνες πολλαὶ καὶ καλλιτεχνικαί. Στοιχεῖα μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα. Διδάγματα, ἐρωτήσεις συγκεντρωτικαὶ καὶ ὅλαι αἱ προσευχαὶ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μάθῃ ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνόπαις. Πολυτελὴς ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κομψῶς πανόδετος. Τιμᾶται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Θρησκευτ. Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ.—Μὲ ἁπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1935, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνες, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἢ ὡς βιβλίον Ἐκκλησιαστικλησίας. Ὑπὸ πολλῶν χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικόν. Ἔκδοσις Ἀμερικανικὴ Καταστημάτων DIVRY ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου. Τιμᾶται δεδεμένη 50 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ.—Μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικάς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἑλκύει τοὺς μαθητάς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 100 ἁπλούστατα μαθήματα. Ἔκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον 50 σέντς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ.—Εἰς τὸ πολυτελὲς καὶ καλοτυπωμένον αὐτὸ βιβλίον ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναούς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἁπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαὶ διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀμερικῆς. Πολυτελῶς δεδεμένον 75 σέντς.

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ. — ΜΙΜΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.—Συνταχθεῖσα ἐπίτηδες διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς. Περιέχει πλεῖστα ὅσα ἔργα κατάλληλα διὰ τὰς παρουσιάσεις τῶν παιδιῶν μας εἰς τὰς διαφόρους ἑορτὰς κλπ. Ἔχει 46 ποιήματα, 45 διαλόγους, 13 Παιδικὰ Θεατρικὰ Ἔργα καὶ Κωμῳδίας, κλπ. Ὅλα μὲ νέον Ἑλληνοαμερικανικὸν πνεῦμα. Ἔκδοσις Ἀμερικανική. Τιμᾶται χαρτόδετον $1.00.

ΑΛΛΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY. Τὸ περίφημον τοῦτο Λεξικόν, συνταχθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Webster, ἔχει τὴν ἀκριβῆ σημασίαν καὶ προφορὰν ὅλων τῶν χρησίμων Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Λέξεων. Ἐπίσης περιέχει Παράρτημα Σπανίων Λέξεων, Γεωγραφικὰ καὶ Κύρια Ὀνόματα, Σύντομον καὶ Ἁπλῆν Ἀγγλικὴν Γραμματικήν, Χάρτας πολυχρώμους καὶ πολλὰς ἄλλας χρησίμους πληροφορίας. Χρυσόδετον, μὲ δύο Εὑρετήρια, τιμᾶται μόνον $1.25.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ. — Σύστημα Xavier de Bouge. Ἔκδσις DIVRY. Ἀπηλλαγμένη λαθῶν καὶ διδάσκουσα ὀρθὴν Ἀμερικαν. προφοράν. Τιμᾶται $1.50.

ΝΕΑ ΑΠΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.—«Ὁ Ζωντανὸς Διδάσκαλος τῆς Ἀγγλικῆς Γλώσσης».—Ὑπὸ G. C. DIVRY.—Ἡ νεωτάτη καὶ ἁπλουστάτη μέθοδος διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς. Διδάσκει τὴν ἐντελῶς ἀκριβῆ Ἀμερικ. προφοράν. Σύστημα εὐκολώτατον, ἁπλοῦν καὶ πρακτικόν. Ἰδιαιτέρως κατάλληλον δι' ἀρχαρίους μαθητὰς οἱασδήποτε ἡλικίας ἢ μορφώσεως. Τιμᾶται πανόδετον $1.25.

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY. — Σχῆμα Τσέπης. Συνομιλίαι ἐπὶ παντὸς θέματος μὲ τὴν προφοράν των. Μὲ τοὺς Διαλόγους DIVRY ὁ γνωρίζων ὀλίγα Ἀγγλικὰ δύναται νὰ συνεννοῆται καὶ νὰ συνομιλῇ δι' οἱανδήποτε ἐργασίαν του, συνάμα δὲ νὰ τελειοποιῆται εἰς τὴν γλῶσσαν. Σελίδες 430. Χρυσόδετον τιμᾶται $1.25.

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ DIVRY. — Βιβλίον περιέχον τὰ γλαφυρώτερα ἀποσπάσματα ἔργων τῶν μεγάλων Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν συγγραφέων εἰς ἀντιστοίχους σελίδας Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί. Τιμᾶται $1.25.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers, 240 WEST 23rd STREET NEW YORK